

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

12. března 2019*

„EZZF – Výdaje vyloučené z financování – Výdaje vynaložené Itálií – Dočasný režim restrukturalizace cukrovarnického průmyslu – Nařízení (ES) č. 320/2006 – Nařízení (ES) č. 968/2006 – Nařízení (ES) č. 1290/2005 – Lhůta 24 měsíců – Pojem ‚víceleté opatření‘ – Podmínky poskytování restrukturalizační podpory – Pojem ‚výrobní zařízení‘ – Kvalifikace sil – Pojem ‚úplná demontáž‘ – Příloha 2 dokumentu VI/5330/97 – Výkladové obtíže unijní právní úpravy – Loajální spolupráce – Legitimní očekávání – *Ne bis in idem* – Porážkové prémie – Informační a propagační opatření pro zemědělské produkty – Zpožděné platby – Prokázání existence zvláštních podmínek řízení – Rovné zacházení – Chybný překlad v jednom z jazykových znění unijní právní úpravy – Přičitatelnost finanční opravy členskému státu“

Ve věci T-135/15,

Italská republika, zastoupená G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s C. Colelli, avvocato dello Stato,

žalobkyně,

podporovaná

Francouzskou republikou, zastoupenou D. Colasem a S. Horrenbergerem, jako zmocněnci,

a

Maďarskem, zastoupeným M. Z Fehrérem a G. Koósem, jako zmocněnci,

vedlejšími účastníky řízení,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené D. Bianchim, P. Ondrůškem a I. Galindo Martín, poté D. Bianchim a P. Ondrůškem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na základě článku 263 SFEU znějící na částečné zrušení prováděcího rozhodnutí Komise (EU) 2015/103 ze dne 16. ledna 2015, kterým se z financování Evropskou unií vylučují některé výdaje vynaložené členskými státy v rámci Evropského zemědělského záručního fondu (EZZF) a v rámci Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV) (Úř. věst. 2015, L 16, s. 33), a to v rozsahu, v němž se týká některých výdajů vynaložených Italskou republikou,

* Jednací jazyk: italština.

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení H. Kanninen, předseda, J. Schwarcz a C. Iliopoulos (zpravodaj), soudci,
vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,
s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. září 2017,
vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

Narřízení (ES) č. 320/2006

- 1 Rada Evropské unie přijala nařízení (ES) č. 320/2006 ze dne 20. února 2006, kterým se zavádí dočasný režim restrukturalizace cukrovarnického průmyslu ve Společenství a kterým se mění nařízení (ES) č. 1290/2005 o financování společné zemědělské politiky (Úř. věst. 2006, L 58, s. 42). Nařízení č. 320/2006 bylo opakovaně měněno, naposledy nařízením Rady (ES) č. 72/2009 ze dne 19. ledna 2009 o úpravách společné zemědělské politiky změnou nařízení (ES) č. 247/2006, (ES) č. 320/2006, (ES) č. 1405/2006, (ES) č. 1234/2007, (ES) č. 3/2008 a (ES) č. 479/2008 a zrušením nařízení (EHS) č. 1883/78, (EHS) č. 1254/89, (EHS) č. 2247/89, (EHS) č. 2055/93, (ES) č. 1868/94, (ES) č. 2596/97, (ES) č. 1182/2005 a (ES) č. 315/2007 (Úř. věst. 2009, L 30, s. 1). Nařízení č. 320/2006, ve znění nařízení č. 72/2009, se použije na skutečnosti dotčené projednávanou věcí.
- 2 Body 1 a 5 odůvodnění nařízení č. 320/2006 uvádí:
 - „(1) [...] Pro dosažení souladu mezi systémem výroby cukru a obchodováním s ním ve Společenství a mezinárodními požadavky a pro zajištění jeho konkurenceschopnosti do budoucna je nezbytné zahájit rozsáhlý restrukturalizační proces vedoucí ke značnému snížení nerentabilní výrobní kapacity ve Společenství. K tomuto účelu je třeba zavést zvláštní a samostatný dočasný režim restrukturalizace cukrovarnického průmyslu ve Společenství jako předpoklad pro zavedení nové fungující společné organizace trhů v odvětví cukru. [...]
 - (5) Měla by být zavedena významná ekonomická pobídka v podobě přiměřené restrukturalizační podpory pro cukrovarnické podniky s nejnižší produktivitou, aby se vzdaly své výroby v rámci kvót. K tomu by měla být zřízena restrukturalizační podpora, která vytvoří pobídku pro to, aby se vzdaly výroby cukru podléhajícího kvótám, a současně umožní řádně zohlednit respektování závazků v oblasti sociální a v oblasti životního prostředí spojených se vzdáním se výroby. Podpora by měla být dostupná během čtyř hospodářských let s cílem snížit výrobu v rozsahu potřebném pro dosažení rovnováhy na trhu ve Společenství.“
- 3 Článek 1 nařízení č. 320/2006, nadepsaný „Dočasný restrukturalizační fond“, stanoví:
 - „1. Zřizuje se dočasný fond pro restrukturalizaci cukrovarnického průmyslu ve Společenství [...] (dále jen ‚restrukturalizační fond‘). [...]

Restrukturalizační fond je součástí záruční sekce Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu. Od 1. ledna 2007 je součástí Evropského zemědělského záručního fondu (dále jen ‚EZZF‘).

 2. Restrukturalizační fond financuje výdaje vyplývající z opatření stanovených v člancích 3, 6, 7, 8 a 9.

[...]

4. Toto nařízení se nevztahuje na nejvzdálenější regiony uvedené v čl. 299 odst. 2 Smlouvy.“

4 Článek 3 nařízení č. 320/2006, nadepsaný „Restrukturalizační podpora“, stanoví:

„1. Každý podnik vyrábějící cukr, isoglukosu nebo inulinový sirup, jemuž byla přidělena kvóta k 1. Červenci 2006 [...], má nárok na restrukturalizační podporu na tunu kvóty, které se vzdal, za předpokladu, že se během jednoho z hospodářských roků 2006 [/] 2007, 2007 [/] 2008, 2008 [/] 2009 [a] 2009 [/] 2010

a) vzdá kvóty, kterou přidělil jednomu nebo více svým závodům, a plně demontuje dotyčná výrobní zařízení nebo závody,

nebo

b) vzdá kvóty, kterou přidělil jednomu nebo více svým závodům, částečně demontuje dotyčná výrobní zařízení nebo závody a nevyužije zbývající dotyčná výrobní zařízení nebo závody k výrobě výrobků, na které se vztahuje společná organizace trhů v odvětví cukru,

[...]

3. Úplná demontáž výrobních zařízení vyžaduje

a) konečné a úplné zastavení výroby cukru, isoglukosy a inulinového sirupu dotyčnými výrobními zařízeními,

b) uzavření dotyčného závodu nebo závodů a demontáž jejich výrobních zařízení ve lhůtě uvedené v čl. 4 odst. 2 [písm.] d)

a

c) obnovení dobrého ekologického stavu lokality [areálu] závodu a podporu přesunu pracovních sil ve lhůtě uvedené v čl. 4 odst. 2 [sous] f). [...]

4. Částečná demontáž výrobních zařízení vyžaduje

a) konečné a úplné zastavení výroby cukru, isoglukosy a inulinového sirupu dotyčnými výrobními zařízeními,

b) demontáž výrobních zařízení, které nebudou využívány pro novou výrobu a byly určeny a používány k výrobě výrobků uvedených v [písm.] a) [...],

c) obnovení dobrého ekologického stavu lokality [areálu] závodu a podporu [p]řesunu pracovních sil ve lhůtě uvedené v čl. 4 odst. 2 [písm.] f) [...]

5. Výše restrukturalizační podpory na tunu kvóty, které se podnik vzdal, činí

a) v případě uvedeném v odst. 1 [písm.] a):

– 730,00 [EUR] pro hospodářský rok 2006[/]2007,

– 730,00 [EUR] pro hospodářský rok 2007[/]2008,

- 625,00 [EUR] pro hospodářský rok 2008[/]2009,
- 520,00 [EUR] pro hospodářský rok 2009[/]2010,

b) v případě uvedeném v odst. 1 [písm.] b):

- 547,50 [EUR] pro hospodářský rok 2006[/]2007,
- 547,50 [EUR] pro hospodářský rok 2007[/]2008,
- 468,75 [EUR] pro hospodářský rok 2008[/]2009,
- 390,00 [EUR] pro hospodářský rok 2009[/]2010,

[...]

5 Kromě toho článek 4 nařízení č. 320/2006, nadepsaný „Žádost o restrukturalizační podporu“, stanoví:

„1. Žádosti o restrukturalizační podporu se podávají příslušnému členskému státu do 31. ledna roku předcházejícího hospodářskému roku, během kterého se má kvóty vzdát.

[...]

2. Žádosti o restrukturalizační podporu musí obsahovat:

a) plán restrukturalizace;

[...]

c) závazek vzdát se příslušné kvóty v daném hospodářském roce;

d) v případě uvedeném v čl. 3 odst. 1 [písm.] a) závazek k úplné demontáži výrobních zařízení ve lhůtě stanovené příslušným členským státem;

e) v případě uvedeném v čl. 3 odst. 1 [písm.] b) závazek k částečné demontáži výrobních zařízení ve lhůtě stanovené příslušným členským státem a k nevyužívání výrobní lokality a zbývajících výrobních zařízení k výrobě výrobků, na které se vztahuje společná organizace trhů v odvětví cukru;

[...]

3. Plán restrukturalizace uvedený v odst. 2 písm. a) musí obsahovat nejméně tyto prvky:

[...]

c) úplný technický popis příslušných výrobních zařízení,

d) obchodní plán podrobně uvádějící způsoby, harmonogram a náklady na uzavření dotyčného závodu nebo závodů a na úplnou nebo částečnou demontáž výrobních zařízení,

[...]

h) finanční plán uvádějící veškeré náklady v souvislosti s plánem restrukturalizace.“

- 6 Článek 5 nařízení č. 320/2006, nadepsaný „Rozhodnutí o restrukturalizační podpoře a kontrolách“, stanoví:

„1. Členské státy rozhodnou o udělení restrukturalizační podpory do konce února předcházejícího hospodářskému roku uvedeném v čl. 3 odst. 2. Rozhodnutí pro hospodářský rok 2006/2007 se však přijme do 30. září 2006.

[...]

2. Restrukturalizační podpora se poskytuje, pokud dotčený členský stát po důkladném ověření zjistí, že:

- žádost obsahuje prvky uvedené v čl. 4 odst. 2,
- plán restrukturalizace obsahuje prvky uvedené v čl. 4 odst. 3,
- opatření a činnosti popsané v plánu restrukturalizace jsou v souladu se souvisejícími právními předpisy Společenství a členských států
- [...]

3. Pokud není splněna jedna nebo více podmínek stanovených v prvních třech odrážkách odstavce 2, vrátí se žádost o restrukturalizační podporu žadateli. Žadatel j vyrozuměn o podmínkách, které nejsou dodrženy. Žadatel pak může svou žádost stáhnout nebo doplnit.

[...]“

- 7 Článek 10 odst. 4 nařízení č. 320/2006 stanoví:

„Restrukturalizační podpora uvedená v článku 3 se vyplácí ve dvou splátkách:

- 40 % v červnu daného hospodářského roku uvedeného v čl. 3 odst. 2

a

- 60 % v únoru následujícího hospodářského roku.

Komise se však může rozhodnout, že splátku uvedenou v [prvním pododstavci] druhé odrážce [tohoto odstavce] rozdělí na dvě platby [takto:]“

- 8 Konečně článek 14 nařízení č. 320/2006, nadepsaný „Změny nařízení (ES) č. 1290/2005“, stanoví:

„Nařízení (ES) č. 1290/2005 se mění takto:

1. V článku 3 odst. 1 se doplňuje nové písmeno, které zní:

,e) restrukturalizační podpora, diverzifikační podpora, dodatečná diverzifikační podpora a přechodná podpora stanovené v člancích 3, 6, 7 8 a 9 nařízení [...] č. 320/2006.’

[...]“

Nařízení (ES) č. 968/2006

9 Evropská komise přijala nařízení (ES) č. 968/2006 ze dne 27. června 2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 320/2006 (Úř. věst. 2006, L 176, s. 32). Nařízení č. 968/2006 bylo několikrát pozměněno, naposledy prováděcím nařízením Komise (EU) č. 672/2011 ze dne 13. července 2011, kterým se mění nařízení č. 968/2006 (Úř. věst. 2011, L 184, s. 1). Nařízení č. 968/2006, ve znění nařízení č. 672/2011, se použije na skutečnosti dotčené projednávanou věcí.

10 Bod 4 odůvodnění nařízení č. 968/2006 stanoví:

„V souvislosti se vzdáním se kvót stanoví článek 3 nařízení [...] č. 320/2006 možnost úplné nebo částečné demontáže výrobních zařízení, z čehož vyplývají odlišné výše restrukturalizační podpory. V podmínkách pro tyto dvě možnosti by na jednu stranu mělo být zohledněno, že za úplnou demontáž se z důvodu vyšších souvisejících nákladů poskytuje vyšší částka restrukturalizační podpory, na druhou stranu se považuje za vhodné umožnit zachování částí závodu, které nejsou součástí výrobní linky, pokud mohou být použity k jiným účelům stanoveným v plánu restrukturalizace, zejména vytváří-li toto použití nová pracovní místa. Naopak zařízení, která nejsou přímo spojena s produkcí cukru, by měla být demontována, pokud pro ně v přiměřené době neexistuje alternativní použití a pokud by jejich zachování bylo škodlivé pro životní prostředí.“

11 Článek 4 nařízení č. 968/2006, nadepsaný „Demontáž výrobních zařízení“, stanoví:

„1. V případě úplné demontáže podle čl. 3 odst. 1 [písm.] a) nařízení [...] č. 320/2006 se požadavek na demontáž výrobních zařízení týká:

a) veškerých zařízení, která jsou nezbytná k produkci cukru, isoglukosy či inulinového sirupu, například: zařízení ke skladování, rozboru, praní a řezání cukrové řepy, cukrové třtiny, obilovin či čekanky; veškerých zařízení, která jsou nezbytná k extrakci a zpracování či koncentrování cukru z cukrové řepy nebo cukrové třtiny, škrobu z obilovin, glukosy ze škrobu nebo inulinu z čekanky;

b) části zařízení neuvedených v [písm.] a), která jsou přímo spojena s produkcí cukru, isoglukosy nebo inulinového sirupu a jsou nezbytná pro nakládání s produkcí v rámci kvóty, které se podnik vzdal, i když by tato část mohla být použita v souvislosti s výrobou jiných produktů, například: zařízení k ohřevu či zpracování vody nebo k výrobě energie; zařízení pro nakládání s vyslazenými řízkou nebo melasou; zařízení k mezinárodní přepravě;

c) veškerých ostatních zařízení, například: balicích zařízení, která jsou ponechána bez využití a která mají být demontována a odstraněna z ekologických důvodů.

2. V případě částečné demontáže podle čl. 3 odst. 1 [písm.] b) nařízení [...] č. 320/2006 se požadavek na demontáž výrobních zařízení týká zařízení uvedených v odstavci 1 tohoto článku, která nejsou určena k použití pro jinou výrobu nebo jiné využití lokality [areálu] závodu v souladu s plánem restrukturalizace.“

12 Článek 6 nařízení č. 968/2006, nadepsaný „Povinnosti členských států“, zní:

„1. Nejpozději dvacet dní poté, co obdrží kopii pozvánky ke konzultaci podle čl. 2 odst. 3, sdělí členský stát stranám zapojeným do plánu restrukturalizace své rozhodnutí o:

[...]

b) období, které skončí nejpozději 30. září 2010, pro demontáž výrobních zařízení a pro splnění sociálních a ekologických závazků podle čl. 3 odst. 3 [písm.] c) a čl. 3 odst. 4 [písm.] c) nařízení [...] č. 320/2006;

[...]

Odchylně od [prvního pododstavce písm. b)] mohou členské státy na základě odůvodněné žádosti dotyčného podniku prodloužit lhůtu stanovenou [v uvedeném písmenu] maximálně do 31. března 2012. V tom případě musí daný podnik předložit pozměněný plán restrukturalizace podle článku 11.

[...]“

13 Článek 9 nařízení č. 968/2006, nadepsaný „Způsobilost pro restrukturalizační podporu“, stanoví:

„[...]

2. Aby mohla být žádost považována za způsobilou, musí být v plánu restrukturalizace:

- a) obsaženo shrnutí hlavních cílů, opatření a akcí, jakož i předpokládaných nákladů těchto opatření a akcí, dále shrnutí finančního plánu a časových harmonogramů;
- b) uvedena u každého dotčeného závodu výše kvóty, které se má podnik vzdát, přičemž tato kvóta musí být nižší než výrobní kapacita, která má být plně nebo částečně demontována, nebo jí musí být rovna;
- c) obsaženo osvědčení o tom, že výrobní zařízení budou plně nebo částečně demontována a odstraněna z výrobní lokality;

[...]

e) jasně stanoveny všechny akce a náklady financované z restrukturalizačního fondu a případně ostatní související prvky, které mají být financovány z jiných fondů Společenství.

3. Při nesplnění podmínek stanovených v odstavci 2 sdělí členský stát žadateli důvody tohoto stavu a stanoví termín v rámci lhůty uvedené v čl. 4 odst. 1 nařízení [...] č. 320/2006, do něhož může být plán restrukturalizace odpovídajícím způsobem upraven.

Členský stát rozhodne o způsobilosti upravené žádosti do 15 pracovních dnů od termínu uvedeného v prvním pododstavci, avšak nejméně 10 pracovních dnů před lhůtou stanovenou v čl. 5 odst. 1 nařízení [...] č. 320/2006.

Není-li upravená žádost předložena včas nebo je-li považována za nezpůsobilou, žádost o restrukturalizační podporu se zamítne a členský stát o tom do pěti pracovních dnů uvědomí žadatele a Komisi. Na podání nové žádosti od téhož žadatele se vztahuje časové pořadí podle článku 8.

[...]“

14 Článek 10 odst. 4 nařízení č. 968/2006 stanoví:

„Členské státy oznámí žadatelům poskytnutí restrukturalizační podpory na jejich příslušný způsobilý plán restrukturalizace do lhůty stanovené v čl. 5 odst. 1 nařízení [ES] č. 320/2006. Úplnou kopii schváleného plánu restrukturalizace zašle příslušný orgán daného členského státu Komisi.“

15 Článek 11 nařízení č. 968/2006, nadepsaný „Změny plánu restrukturalizace“, stanoví:

„1. Jakmile je restrukturalizační podpora poskytnuta, provede příjemce všechna opatření uvedená ve schváleném plánu restrukturalizace a dodrží závazky obsažené v jeho žádosti o restrukturalizační podporu.“

2. Případnou změnu schváleného plánu restrukturalizace musí odsouhlasit daný členský stát na základě žádosti podané dotčeným podnikem, v níž:

- a) jsou vysvětleny příslušné důvody a problémy vzniklé v souvislosti s prováděním;
- b) jsou popsány navrhované úpravy či nová opatření a předpokládané účinky;
- c) jsou uvedeny finanční a časové dopady.

Změny se nesmí dotýkat celkové výše restrukturalizační podpory, která má být poskytnuta, ani dočasných restrukturalizačních částek, které mají být vyplaceny podle článku 11 nařízení [...] č. 320/2006.

Členský stát oznámí změněný plán restrukturalizace Komisi.“

16 Článek 16 nařízení č. 968/2006, nadepsaný „Vyplácení restrukturalizační podpory“, stanoví:

„1. Výplata každé splátky restrukturalizační podpory podle čl. 10 odst. 4 nařízení [...] č. 320/2006 je podmíněna složením jistoty ve výši 120 % částky dotčené splátky.

[...]“

17 Článek 22 nařízení č. 968/2006, nadepsaný „Uvolnění jistot“, zní:

„1. Jistoty podle čl. 16 odst. 1 [...] a čl. 18 odst. 2 se uvolní za předpokladu, že:

- a) byla provedena všechna opatření a akce stanovené v plánu restrukturalizace, v národních restrukturalizačních programech, případně v obchodním plánu;
- b) byla předložena závěrečná zpráva podle čl. 23 odst. 2;
- c) členské státy provedly kontroly podle článku 25;

[...]

3. S výjimkou případu vyšší moci jistota propadne, jestliže nejsou nejpozději dne 30. září 2012 splněny podmínky stanovené v odstavci 1.“

18 Článek 25 nařízení č. 968/2006, nadepsaný „Kontroly“, stanoví:

„1. Do tří měsíců po uplynutí lhůty uvedené v čl. 23 odst. 2 provede příslušný orgán členského státu kontrolu v každém podniku a výrobní lokalitě, na které byla poskytnuta podpora v rámci restrukturalizačního fondu.

V rámci této kontroly se ověří, zda je dodržován plán restrukturalizace nebo obchodní plán, a prověří se přesnost a úplnost informací, které daný podnik předložil ve zprávě o pokroku. První kontrola v rámci plánu restrukturalizace rovněž ověří veškeré doplňující informace, které podnik uvedl ve své žádosti o restrukturalizační podporu, zejména pak potvrzení podle čl. 4 odst. 2 [písm.] b) nařízení [...] č. 320/2006.

2. Kontrola musí ve všech případech zahrnovat všechny prvky plánu restrukturalizace podle čl. 4 odst. 3 nařízení [...] č. 320/2006 [...]“

19 Článek 26 nařízení č. 968/2006, nadepsaný „Zpětné získávání částek“, mimoto stanoví:

„1. Aniž je dotčen odstavec 3, platí, že pokud příjemce nesplní jeden nebo několik svých závazků v rámci plánu restrukturalizace, obchodního plánu, případně národního restrukturalizačního programu, část podpory poskytnutá v souvislosti s dotčeným závazkem nebo závazky musí být s výjimkou případu vyšší moci získána zpět.

[...]“

20 Konečně článek 27 nařízení č. 968/2006, nadepsaný „Sankce“, stanoví:

„1. Pokud příjemce nesplní jeden nebo několik svých závazků v rámci plánu restrukturalizace, obchodního plánu, případně národního restrukturalizačního programu, musí zaplatit částku ve výši 10 % obnosu, který má být získán zpět podle článku 26.

[...]“

Skutečnosti předcházející sporu

Napadené rozhodnutí

21 Prováděcím rozhodnutím (EU) 2015/103 ze dne 16. ledna 2015, kterým se z financování Evropskou unií vylučují některé výdaje vynaložené členskými státy v rámci Evropského zemědělského záručního fondu (EZZF) a v rámci Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV) (Úř. věst. 2015, L 16, s. 33, dále jen „napadené rozhodnutí“), uložila Komise Italské republice zejména následující opravy:

- opravu ve výši 90 498 735,16 eura týkající se výdajů vynaložených Italskou republikou v rámci dočasného režimu restrukturalizace cukrovarnického průmyslu z důvodu, že příjemci restrukturalizační podpory nezničili všechna zařízení na výrobu cukru (rozpočtové roky 2007, 2008 a 2009);
- opravu ve výši 1 607 275,90 eura za zpožděnou platbu zůstatku porážkových premií vztahujících se k roku podání žádosti 2004 (rozpočtový rok 2010);
- paušální opravu ve výši 1 198 831,03 eura za zpožděnou platbu některých výdajů týkajících se informačních a propagačních opatření na podporu zemědělských produktů (rozpočtové roky 2009 a 2010).

22 Italská republika zpochybňuje v rámci projednávané žaloby všechny tři opravy uvedené v bodě 21 výše.

K finanční opravě týkající se výdajů vynaložených v rámci dočasného režimu restrukturalizace cukrovarnického průmyslu

23 V září 2010 provedly útvary Komise v Itálii šetření týkající se restrukturalizačních podpor cukrovarnického průmyslu poskytovaných některým italským podnikům vyrábějícím cukr v rozpočtových letech 2007, 2008 a 2009 (dále jen „šetření EX/2010/010/IT“).

24 Dopisem ze dne 9. prosince 2010, zaslaným na základě čl. 11 odst. 1 prvního pododstavce nařízení Komise (ES) č. 885/2006 ze dne 21. června 2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1290/2005, pokud jde o akreditaci platebních agentur a dalších subjektů a schválení účetní

závěrky EZZF a EZFRV (Úř. věst. 2006, L 171, s. 90), sdělila Komise italským orgánům výsledek šetření EX/2010/010/IT, který byl přiložen k dotčenému dopisu (dále jen „první sdělení ze dne 9. prosince 2010“).

- 25 Z prvního sdělení ze dne 9. prosince 2010 vyplývá, že, pro Komisi, italské orgány plně nedodržely požadavky unijní právní úpravy týkající se podmínek poskytování restrukturalizační podpory za úplnou demontáž výrobních zařízení v rozsahu, v němž konstatovala, že sila zůstala zachována v několika areálech cukrovarů patřícím italským podnikům, které požádaly o tuto podpory (dále jen „sporná sila“). V tomto ohledu Komise uvedla, že tyto podniky nesplňují podmínky pro udělení restrukturalizační podpory za úplnou demontáž, jestliže neprovedly plán restrukturalizace v plném rozsahu a jestliže budovy spojené s výrobní činností, včetně sporných sil, nebyly zdemolovány. Konečně Komise požádala italské orgány, aby uvedly, zda se sila stále nacházejí v areálech cukrovarů, kam se doposud její zástupci nevydali.
- 26 Italské orgány odpověděly na námitky Komise uvedené v prvním sdělení ze dne 9. prosince 2010 dopisem ze dne 9. února 2011.
- 27 Dne 18. dubna 2011 pozvala Komise italské orgány k dvoustrannému jednání, které se konalo v Bruselu (Belgie) dne 4. května 2011.
- 28 Protokol z tohoto jednání byl italským orgánům doručen dopisem Komise ze dne 26. července 2011. Italské orgány předložily vyjádření k uvedenému protokolu dne 2. listopadu 2011.
- 29 Dopisem ze dne 16. srpna 2012, zasláným na základě čl. 11 odst. 2 třetího pododstavce nařízení č. 885/2006 (dále jen „formálního sdělení ze dne 16. srpna 2012“) oznámila Komise italským orgánům, že zamýšlí vyloučit částku 90 498 735,15 eura z financování Unie z důvodu nedodržení podmínek pro poskytnutí restrukturalizační podpory za úplnou demontáž, stanovených v čl. 3 odst. 3 nařízení č. 320/2006 a v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 968/2006.
- 30 Italské orgány se dne 11. října 2012 obrátily na základě článku 16 nařízení č. 885/2006 na smírčí orgán, který vydal dne 10. února 2013 svou zprávu.
- 31 Soudní dvůr rozsudkem ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737), v podstatě rozhodl, že pojem „výrobní zařízení“ ve smyslu článků 3 a 4 nařízení č. 320/2006 a čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 968/2006 zahrnuje sila příjemce restrukturalizační podpory určená ke skladování cukru. Soudní dvůr měl však za to, že tomu tak není ve dvou případech: zaprvé pokud bylo prokázáno, že sila byla využívána výhradně za účelem skladování cukru vyrobeného v rámci kvóty, uloženého jinými výrobci či zakoupeného od těchto výrobců, a zadruhé, pokud byla sila využívána pouze k balení cukru a jeho další úpravě pro účely jeho uvádění na trh.
- 32 Dopisem ze dne 28. března 2014 poskytla Komise italským orgánům lhůtu dvou měsíců pro předložení doplňujících vyjádření, především v návaznosti na vyhlášení rozsudku Soudního dvora uvedeného v bodě 31 výše, jakož i důkazů prokazujících, že sporná sila sloužila před žádostmi o restrukturalizační podporu výlučně ke skladování a balení cukru vyrobeného v rámci kvóty jiných výrobců.
- 33 Dopisem ze dne 30. května 2014 zpochybnily italské orgány stanovisko Komise, podle kterého je třeba pro účely posouzení, zda sila spadají pod pojem „výrobní zařízení“, zohlednit způsob, jakým byla sila využívána k datu žádosti o restrukturalizační podporu.
- 34 V souhrnné zprávě, kterou Komise přijala dne 12. prosince 2014, potvrdila Komise svůj návrh vyloučit částku ve výši 90 498 735,16 eura z financování Unie.

K finanční opravě uplatněné za zpožděnou platbu zůstatku porážkových prémie týkajících se žádosti za rok 2004

- 35 Útvary Komise provedly v Itálii šetření v odvětví porážkových prémie týkající se nedodržení platebních lhůt a překročení finančních stropů v rozpočtovém roce 2010.
- 36 Dopisem ze dne 14. února 2011, zaslaným podle čl. 11 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 885/2006 sdělila Komise italským orgánům výsledky svého šetření. Italské orgány odpověděly na toto sdělení dopisem ze dne 8. března 2011.
- 37 Dne 15. června 2011 proběhlo v Bruselu dvoustranné jednání mezi útvary Komise a italskými orgány. Protokol z uvedeného jednání byl zaslán italským orgánům dne 3. srpna 2011. Italské orgány předložily vyjádření dne 5. října 2011.
- 38 Komise zopakovala svůj postoj v dopise ze dne 18. ledna 2012, zaslaném na základě čl. 11 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 885/2006, na nějž italské orgány odpověděly dopisem ze dne 27. března 2012.
- 39 Dopisem ze dne 30. října 2013, zaslaným na základě čl. 11 odst. 2 třetího pododstavce nařízení č. 885/2006, sdělila formálně Komise italským orgánům odhadovanou výši navrhované opravy, a sice částku 7 643 605,11 eura, mimo jiné z důvodu nedodržení platebních lhůt pro porážkové prémie týkající se roku žádosti 2004, jejichž zůstatek byl vyplacen příjemcům ve dnech 30. října a 3. listopadu 2009.
- 40 Italské orgány se dne 10. prosince 2013 obrátily na smírčí orgán. Tento orgán vydal dne 6. května 2014 zprávu.
- 41 Dopisem ze dne 2. července 2014 oznámila Komise italským orgánům své konečné stanovisko, v němž trvá na paušální opravě ve výši 7 643 605,11 eura, z čehož 1 607 275,90 eura odpovídá zpožděné platbě zůstatku porážkových prémie týkajících se roku žádosti 2004, provedené v průběhu rozpočtového roku 2010.

K finanční opravě uplatněné za zpožděnou platbu některých výdajů na informační a propagační opatření na podporu zemědělských produktů

- 42 Ve dnech 30. listopadu až 4. prosince 2009 provedly útvary Komise v Itálii šetření týkající se informačních a propagačních opatření na podporu zemědělských produktů na vnitřním trhu a ve třetích zemích, které se týkaly rozpočtových roků 2008 až 2010.
- 43 Dopisem ze dne 27. dubna 2010, zaslaným na základě čl. 11 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 885/2006, sdělila Komise italským orgánům výsledek svého šetření. Italské orgány odpověděly na toto sdělení dopisem ze dne 5. července 2010.
- 44 Dne 18. listopadu 2010 se v Bruselu konalo dvoustranné jednání mezi italskými orgány a Komisí. Protokol z tohoto jednání byl zaslán italským orgánům dne 31. ledna 2011. Italské orgány předložily vyjádření dne 30. března 2011.
- 45 Dopisem ze dne 17. dubna 2013, zaslaným na základě čl. 11 odst. 2 třetího pododstavce nařízení č. 885/2006, sdělila formálně Komise italským orgánům odhadovanou výši navrhované opravy, a sice částku 2 844 470,65 eura za rozpočtové roky 2008 (pouze od 30. května 2008), 2009 a 2010.
- 46 Dne 3. června 2013 se italské orgány obrátily na smírčí orgán. Tento orgán vydal dne 29. listopadu 2013 zprávu.

47 Dopisem ze dne 27. května 2014 oznámila Komise italským orgánům své konečné stanovisko, v němž přistoupila zejména k paušální opravě ve výši 1 198 831,03 eura z důvodu opožděných plateb týkajících se informačních a propagačních opatření na podporu zemědělských produktů na vnitřním trhu a ve třetích zemích, provedených v průběhu finančních roků 2009 a 2010.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

48 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 26. března 2015 podala Italská republika projednávanou žalobu.

49 Podáními došlými kanceláři Tribunálu dne 22. a 25. června 2015 podaly Francouzská republika a Maďarsko samostatně návrh na vstup vedlejšího účastníka do řízení na podporu návrhových žádání Italské republiky. Rozhodnutími ze dne 22. července 2015 povolil předseda druhého senátu Tribunálu tato vedlejší účastenství.

50 Italská republika navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká některých výdajů vynaložených Italskou republikou;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

51 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- žalobu zamítl;
- uložil Italské republice náhradu nákladů řízení.

52 Francouzská republika navrhuje, aby Tribunál:

- napadené rozhodnutí zrušil;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

53 Maďarsko navrhuje, aby Tribunál napadené rozhodnutí částečně zrušil.

54 Dopisem kanceláře Tribunálu ze dne 14. června 2016 byli účastníci řízení informováni o změně složení Tribunálu a rozhodnutí předsedy Tribunálu přidělit věc jinému soudci zpravodaji, který byl přidělen ke třetímu senátu.

55 Dopisem kanceláře ze dne 3. října 2016 byli účastníci řízení informováni o změně složení senátů Tribunálu na základě čl. 27 odst. 5 jednacího řádu Tribunálu a o přidělení soudce zpravodaje ke čtvrtému senátu, kterému byla v důsledku toho přidělena projednávaná věc.

56 Na základě návrhu soudce zpravodaje Tribunál (čtvrtý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu položil účastníkům řízení písemně otázky a vyzval je, aby mu poskytl určité dokumenty. Účastníci řízení těmito organizačním procesním opatřeními vyhověli ve stanovených lhůtách.

57 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 12. září 2017.

Právní otázky

- 58 Italská republika se na podporu žaloby dovolává šesti žalobních důvodů.
- 59 První čtyři žalobní důvody jsou vzneseny na podporu návrhu na zrušení opravy týkající se výdajů vynaložených Italskou republikou v rámci dočasného režimu restrukturalizace cukrovarnického průmyslu. První žalobní důvod v podstatě vychází z porušení čl. 31 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1290/2005 ze dne 21. června 2005 o financování společné zemědělské politiky (Úř. věst. L 209, s. 1), práva na obhajobu a zásady kontradiktornosti, jakož i nedostatečného odůvodnění. Druhý žalobní důvod v podstatě vychází z porušení čl. 11 odst. 1 nařízení č. 885/2006, nařízení č. 320/2006, nařízení č. 968/2006 a rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737). Třetí žalobní důvod v podstatě vychází z porušení zásady ochrany legitimního očekávání, loajální spolupráce, zásady *ne bis in idem*, řádné správy a povinnosti náležité péče. Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení čl. 31 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1290/2005, čl. 11 odst. 3 druhého pododstavce, kapitoly 3 nařízení č. 885/2006 a pokynů stanovených v dokumentu Komise VI/5330/97 ze dne 23. prosince 1997 nazvaného „Pokyny pro výpočet finančních důsledků při přípravě rozhodnutí o schválení účetní závěrky záruční sekce EZOZF“ (dále jen „dokument VI/5330/97“), povinnosti uvést odůvodnění, jakož i z neposouzení postoje smírčího orgánu.
- 60 Pátý žalobní důvod je vznesen na podporu návrhu na zrušení opravy uplatněné za opožděnou platbu zůstatku porážkových premií týkajících se roku žádosti 2004 a vychází z porušení čl. 9 odst. 3 nařízení Komise (ES) č. 883/2006 ze dne 21. června 2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 1290/2005, pokud jde o vedení účtů platebních agentur, výkazy výdajů a příjmů a podmínky následné úhrady výdajů v rámci EZZF a EZFRV (Úř. věst. 2006, L 171, s. 1), z porušení zásady rovného zacházení a ze zkrácení skutkového stavu.
- 61 Šestý žalobní důvod je vznesen na podporu návrhu na zrušení opravy uplatněné za opožděnou platbu některých výdajů týkajících se informačních a propagačních opatření na podporu zemědělských produktů a vychází z porušení článku 20 nařízení Komise (ES) č. 501/2008 ze dne 5. června 2008, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 3/2008 o informačních a propagačních opatřeních na podporu zemědělských produktů na vnitřním trhu a ve třetích zemích (Úř. věst. 2008, L 147, s. 3), jakož i zásady legitimního očekávání a zásady přičitatelnosti finančních oprav členským státům.
- K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 31 odst. 4 nařízení č. 1290/2005, práva na obhajobu a zásady kontradiktornosti, jakož i z porušení nedostatečného odůvodnění***
- 62 První žalobní důvod sestává v podstatě ze tří částí. První část vychází z porušení čl. 31 odst. 4 nařízení č. 1290/2005. Druhá část vychází z porušení práva na obhajobu a zásady kontradiktornosti. Třetí část vychází v podstatě z nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- K první části prvního žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 31 odst. 4 nařízení č. 1290/2005***
- 63 Italská republika v podstatě vytýká Komisi, že měla za to, že restrukturalizační podpory se týkají víceletého opatření ve smyslu čl. 31 odst. 4 písm. b) nařízení č. 1290/2005, a že se tedy finanční oprava může v projednávaném případě vztahovat na všechny výdaje vynaložené v rámci dočasného režimu restrukturalizace cukrovarnického průmyslu. Tím, že postupovala takovým způsobem, porušila Komise čl. 31 odst. 4 nařízení č. 1290/2005
- 64 Komise argumenty Italské republiky zpochybňuje.

65 V projednávaném případě je třeba určit, zda Komise oprávněně zahrnula do základu napadené finanční opravy všechny výdaje vynaložené Italskou republikou v rámci dočasného režimu restrukturalizace cukrovarnického průmyslu v souladu s čl. 31 odst. 4, písm. b) nařízení č. 1290/2005, nebo zda měla vyloučit z tohoto základu výdaje uskutečněné více než dvacet čtyři měsíců před tím, než oznámila italským orgánům první sdělení ze dne 9. prosince 2010, v souladu s čl. 31 odst. 4 písm. a) nařízení č. 1290/2005. Pro účely tohoto přezkumu je třeba určit, zda restrukturalizační podpora v odvětví cukrovarnického průmyslu financuje víceletá opatření ve smyslu čl. 31 odst. 4 písm. b) nařízení č. 1290/2005.

66 Článek 31 odst. 4 nařízení č. 1290/2005 stanoví:

„Financování nelze zamítnout ve vztahu:

- a) k výdajům uvedeným v čl. 3 odst. 1 [tohoto nařízení] uskutečněným více než [dvacet čtyři] měsíců před písemným oznámením Komise dotyčnému členskému státu o výsledcích kontrol;
- b) k výdajům na víceletá opatření, jež jsou součástí výdajů uvedených v čl. 3 odst. 1 [tohoto nařízení] nebo programů uvedených v článku 4 [tohoto nařízení], u kterých poslední povinnost pro příjemce vznikla více než [dvacet čtyři] měsíců před písemným oznámením Komise dotyčnému členskému státu o výsledcích kontrol;

[...]“

67 Mezi výdaje uvedené v čl. 3 odst. 1 písm. e) nařízení č. 1290/2005, ve znění článku 14 nařízení č. 320/2006, patří mimo jiné restrukturalizační podpora cukrovarnického průmyslu.

68 Kromě toho podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 320/2006 je poskytnutí restrukturalizační podpory podmíněno splněním dvou podmínek: jednak vzdání se výrobní kvóty a jednak úplná nebo částečná demontáž výrobních zařízení.

69 Pokud jde o vzdání se výrobní kvóty, Italská republika správně tvrdí, že se jedná o bezprostřední opatření vzniklé v průběhu daného hospodářského roku.

70 Na rozdíl od toho, co tvrdí Italská republika, však není vzdání se výrobní kvóty „podstatou dotčeného režimu“, jelikož čl. 3 odst. 1 písm. a) a b) nařízení č. 320/2006 vyžadují rovněž plnou nebo částečnou demontáž výrobních zařízení k tomu, aby mohla být poskytnuta restrukturalizační podpora za plnou nebo částečnou demontáž (viz bod 68 výše).

71 Demontáž výrobních zařízení přitom vyžaduje provedení četných komplexních operací, a tudíž nemůže představovat jednorázové opatření.

72 Podle čl. 3 odst. 3 nařízení č. 320/2006 vyžaduje totiž úplná demontáž výrobních zařízení zaprvé konečné a úplné zastavení výroby cukru, isoglukosy a inulinového sirupu dotyčnými výrobními zařízeními, zadruhé uzavření dotyčného závodu nebo závodů a demontáž jejich výrobních zařízení a zatřetí obnovení dobrého ekologického stavu lokality [areálu] závodu a podporu přesunu [dalšího uplatnění] pracovních sil.

73 Pokud jde o částečnou demontáž, čl. 3 odst. 4 nařízení č. 320/2006 stanoví požadavky obdobné požadavkům připomenutým v bodě 72 výše.

74 Kromě toho skutečnost, že činnosti související s restrukturalizací jsou rozloženy do několika let, je rovněž potvrzena článkem 6 nařízení č. 968/2006, který stanovil lhůtu pro demontáž výrobních zařízení a pro splnění sociálních a ekologických závazků, včetně konečné lhůty, která byla několikrát změněna a nakonec stanovena prováděcím nařízením č. 672/2011 na 31. března 2012.

- 75 Konečně Italská republika v odpovědi na otázku položenou Tribunálem na jednání uvedla, že demontážní operace lokalit výroby cukru dvou italských podniků, které žádaly o restrukturalizační podporu za úplnou demontáž, probíhaly přibližně tři nebo čtyři roky.
- 76 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že restrukturalizační podpory cukrovarnického průmyslu nejsou určeny k financování jednorázového opatření, nýbrž k financování opatření, jejichž provedení se v zásadě rozloží do několika let. Je tudíž třeba mít za to, že režim restrukturalizace cukrovarnického průmyslu je víceletým opatřením ve smyslu čl. 31 odst. 4 písm. b) nařízení č. 1290/2005.
- 77 Argumenty, kterých se Italská republika dovolává, nemohou vyvrátit předcházející závěr.
- 78 Zaprvé Italská republika tvrdí, že jednorázová povaha opatření financovaných restrukturalizační podporou je potvrzena skutečností, že článek 10 nařízení č. 320/2006 stanoví vyplácení pouze jediné částky restrukturalizační podpory, třebaže je rozdělena na dvě splátky vyplácené v období nepřesahujícím dvanáct měsíců.
- 79 V tomto ohledu vyplývá z výkladu čl. 10 odst. 4 nařízení č. 320/2006 ve spojení s články 16, 22 a čl. 25 odst. 1 nařízení č. 968/2006, že vyplácení restrukturalizační podpory za úplnou demontáž v několika splátkách je doprovázena zřízením jistot, které budou uvolněny teprve, pokud po dokončení procesu restrukturalizace kontroly stanovené v čl. 25 odst. 1 nařízení č. 968/2006 potvrdí mimo jiné, že všechna opatření a činnosti stanovené v plánu restrukturalizace byly řádně provedeny, a tudíž že veškerá výrobní zařízení byla demontována.
- 80 Z toho vyplývá, že konečná částka restrukturalizační podpory nemůže být známa před uvolněním posledních jistot držených členskými státy, a tudíž až po uskutečnění kontrol všech dokončených restrukturalizačních činností.
- 81 I za předpokladu, že veškeré restrukturalizační podpory byly vyplaceny italským podnikům dvacet čtyři měsíců před prvním oznámením ze dne 9. prosince 2010, jak Italská republika tvrdila na jednání, avšak neprokázala to, nebyla tedy výše těchto podpor konečná a mohla ještě doznat změn.
- 82 Kromě toho, jak uvedla Komise na jednání, i kdyby platba restrukturalizační podpory italským podnikům byla provedena jednorázově, tato okolnost by nevyklučovala kvalifikaci režimu restrukturalizace cukrovarnického průmyslu jako víceletého opatření. V tomto ohledu je totiž rozhodující, že provádění tohoto režimu zahrnuje četné povinnosti, jejichž plnění nemusí být okamžité, ale může být rozloženo do několika let.
- 83 Zadruhé Italská republika v podstatě tvrdí, že Komise tím, že použila čl. 31 odst. 4 písm. b) nařízení č. 1290/2005, může legitimně zpochybňovat veškeré výdaje uskutečněné v rámci dočasného režimu restrukturalizace cukrovarnického průmyslu, pokud by ke sdělení podle čl. 11 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 885/2006 došlo ve lhůtě dvaceti čtyř měsíců od poslední povinnosti příjemce. V projednávaném případě má za to, že Komise tedy mohla zahájit postupu schvalování účetní závěrky až od března 2015, tj. v období dvaceti čtyř měsíců od konce lhůty pro demontáž výrobních zařízení, tj. od 31. března 2012. V tomto případě sdělení Komise na základě čl. 11 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 885/2006, ke kterému došlo po uplynutí lhůty pro úplnou demontáž, již neumožnilo členskému státu napravit nesrovnalost zjištěnou Komisí. Podle Italské republiky je tato skutečnost v rozporu se smyslem postupu schvalování účetní závěrky, jejímž jedním z klíčových prvků je umožnit členskému státu napravit nesrovnalosti zjištěné Komisí.
- 84 Italská republika v odpovědi na otázku položenou Tribunálem na jednání potvrdila, že svou argumentací, připomenutou v bodě 83 výše, nezamýšlela dovolávat se protiprávnosti čl. 31 odst. 4, písm. b) nařízení č. 1290/2005, ale zamýšlela zpochybnit použití tohoto ustanovení na daný případ.

- 85 V tomto ohledu postačuje shledat, že sdělení na základě čl. 11 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 885/2006, v projednávaném případě jde o sdělení ze dne 9. prosince 2010 (viz bod 24 výše), bylo zasláno Italské republice před termínem pro poslední povinnosti uložené příjemcům restrukturalizační podpory, kterým byl 31. březen 2012 (viz bod 74 výše). Italská republika tudíž mohla napravit nesrovnalosti zjištěné v prvním sdělení ze dne 9. prosince 2010 nebo přinejmenším přijmout opatření, které by se pokusilo je napravit.
- 86 S ohledem na výše uvedené se Komise nedopustila pochybení tím, že měla za to, že restrukturalizační podpora cukrovarnického průmyslu se týká financování víceletého opatření, a že do ní tudíž ve sporné opravě zahrnula všechny restrukturalizační podpory poskytnuté italským podnikům.
- 87 První část prvního žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

Ke druhé části prvního žalobního důvodu vycházející z porušení práva na obhajobu a zásady kontradiktornosti

- 88 Italská republika v podstatě tvrdí, že z důvodu její opožděnosti, jí změna postoje Komise, pokud jde o právní základ počítání lhůty dvaceti čtyř měsíců podle čl. 31 odst. 4 nařízení č. 1290/2005, provedená ve formálním sdělení ze dne 16. srpna 2012, neumožnila uplatnit právo na účinnou procesní obranu a narušuje kontradiktorní povahu postupu schválení účetní závěrky.
- 89 Komise argumenty Italské republiky zpochybňuje.
- 90 Podle ustálené judikatury musí být konečné rozhodnutí týkající se schválení účetní závěrky přijato po ukončení konkrétního kontradiktorního řízení, v jehož průběhu musí dotyčné členské státy disponovat všemi zárukami požadovanými pro předložení jejich stanoviska (viz rozsudek ze dne 14. prosince 2000, Německo v. Komise, C-245/97, EU:C:2000:687, bod 47 a citovaná judikatura).
- 91 Tento postup se řídí článkem 11 nařízení č. 885/2006, nadepsaným „Schválení souladu“, který zní:

„1. Pokud se Komise v důsledku šetření domnívá, že výdaje nebyly uskutečněny v souladu s předpisy Společenství, sdělí svá zjištění dotčenému členskému státu a poukáže na nápravná opatření nezbytná k zajištění budoucího souladu s těmito předpisy.

Sdělení odkazuje na tento článek. Členský stát odpoví do dvou měsíců od přijetí sdělení a Komise může následně změnit své stanovisko. V odůvodněných případech může Komise souhlasit s prodloužením lhůty na odpověď.

Po uplynutí lhůty na odpověď svolá Komise dvoustranné jednání a obě strany se budou snažit o nalezení dohody, pokud jde o opatření, která je nezbytné přijmout, jakož i o hodnocení závažnosti protiprávního jednání a finanční škody vzniklé rozpočtu Společenství.

2. Do dvou měsíců ode dne přijetí zápisu z dvoustranného jednání uvedeného v odstavci 1 členský stát sdělí informace vyžádané během uvedeného jednání anebo jakékoli jiné informace, které považuje pro probíhající posuzování za užitečné.

[...]

Po uplynutí lhůty uvedené v prvním pododstavci Komise formálně sdělí členskému státu své závěry na základě informací, které získala v rámci postupu schvalování souladu. Toto sdělení vyhodnotí výdaje, které Komise hodlá vyloučit z financování Společenství podle článku 31 nařízení [...] č. 1290/2005 a učiní odkaz na čl. 16 odst. 1 tohoto nařízení.

3. [...]

Po posouzení zpráv vypracovaných smířcím orgánem v souladu s kapitolou 3 tohoto nařízení Komise v případě potřeby přijme jedno nebo více rozhodnutí podle článku 31 nařízení [...] č. 1290/2005 s cílem vyloučit z financování Společenství výdaje, které nejsou v souladu předpisy Společenství, dokud členský stát účinně neprovede nápravná opatření.

[...]“

- 92 Podle ustálené judikatury musí „písemné sdělení“ ve smyslu čl. 11 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 885/2006 dotýčné vládě poskytnout dokonalou znalost výhrad Komise, aby mohlo plnit úlohu upozornění, kterou mu přiznává toto ustanovení (viz rozsudek ze dne 3. května 2012, Španělsko v. Komise, C-24/11 P, EU:C:2012:266, bod 27 a citovaná judikatura).
- 93 Kromě toho z judikatury vyplývá, že čl. 11 odst. 1 první pododstavec nařízení č. 885/2006 musí být vykládán ve spojení s čl. 31 odst. 4 nařízení č. 1290/2005, podle kterého Komise nemůže vyloučit výdaje uskutečněné mimo některé z období uvedených v tomto ustanovení článku 31. Z toho vyplývá, že písemné sdělení stanovené v čl. 11 odst. 1 prvním pododstavci nařízení č. 885/2006 slouží jako varování, že výdaje uskutečněné v určitém období, které předchází oznámení tohoto sdělení, mohou být vyloučeny z financování Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF), a tudíž toto sdělení představuje skutečnost určující počátek běhu tohoto období (obdobně viz rozsudek ze dne 3. května 2012, Španělsko v. Komise, C-24/11 P, EU:C:2012:266, bod 30).
- 94 Konečně čl. 11 odst. 1 první pododstavec nařízení č. 885/2006 nevyžaduje, aby písemné sdělení uvádělo výdaje, které mají být vyloučeny (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 7. října 2004, Švédsko v. Komise, C-312/02, EU:C:2004:594, bod 14). Není rovněž vyžadováno, aby písemné sdělení výslovně uvádělo lhůtu uvedenou v čl. 31 odst. 4 nařízení č. 1290/2005 (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 24. ledna 2002, Finsko v. Komise, C-170/00, EU:C:2002:51, bod 32). Pokud jde totiž o formální požadavky, čl. 11 odst. 1 nařízení č. 885/2006 činí rozdíl mezi jednak „sdělením zjištění“, uvedeným v odstavci 1 prvním pododstavci, které je dotčeno v projednávaném případě, a jednak „formálním sdělením závěrů“ podle odstavce 2 třetího pododstavce, k němuž dojde až následně. Z toho vyplývá, že první sdělení nemusí splňovat tak přísné formální podmínky jako to druhé (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 24. ledna 2002, Finsko v. Komise, C-170/00, EU:C:2002:51, bod 29).
- 95 Z bodů 68 až 76 výše vyplývá, že restrukturalizační podpory cukrovarnického průmyslu financují víceletá opatření, a tudíž že právním základem pro počítání lhůty dvaceti čtyř měsíců je čl. 31 odst. 4, písm. b) nařízení č. 1290/2005.
- 96 V projednávaném případě je v dopise doprovázejícím výsledky šetření EX/2010/010/IT oznámené Italské republice prvním sdělením ze dne 9. prosince 2010, uvedeno, že případné „vyloučení se bude týkat výlučně výdajů uskutečněných v [24] měsících předcházejících zaslání [uvedeného] sdělení“. Komise tedy implicitně, ale nutně odkazovala na čl. 31 odst. 4 písm. a) nařízení č. 1290/2005 jako na právní základ pro počítání lhůty 24 měsíců a nikoli na čl. 31 odst. 4 písm. b) nařízení č. 1290/2005.
- 97 Shodně s Komisí je však třeba uvést, že i přes zmínku uvedenou v dopise obsaženém v prvním sdělení ze dne 9. prosince 2010, z přílohy k tomuto dopisu jasně vyplývá, že Komise zpochybnila způsobilost dotčených italských podniků ke všem restrukturalizačním podporám, které tyto podniky obdržely. Bylo totiž především uvedeno, že „[ú]tvary [Generálního ředitelství pro zemědělství a rozvoj venkova Evropské komise] mají za to [...], že žádný z dotčených podniků nesplňuje podmínky nezbytné pro získání [restrukturalizační podpory za úplnou demontáž]“, a že „[v]zhledem k tomu, že většina restrukturalizačních podpor již byla vyplacena a že většina jistot již byla dotčeným podnikům uvolněna, upřesňuje se, že orgány veřejné správy mohou nakonec nést finanční důsledky jakéhokoli nesplnění požadavků stanovených nařízeními“.

- 98 S ohledem na výše uvedené první sdělení ze dne 9. prosince 2010 dostatečně seznámilo italské orgány s výhradami Komise a opravami, které budou pravděpodobně přijaty ve vztahu k dotčeným výdajům, takže splnilo varovnou funkci, kterou mu přiznává čl. 11 odst. 1 první pododstavec nařízení č. 885/2006.
- 99 Ačkoli Komise během dvoustranného jednání dne 4. května 2011 uvedla, že šetření EX/2010/010/IT se týká období 24 měsíců předcházejících zaslání sdělení uváděného v čl. 11 odst. 1 prvním pododstavci nařízení č. 885/2006, a tudíž že jsou tímto šetřením dotčeny pouze výdaje uskutečněné mezi 10. prosincem 2008 a 9. prosincem 2010, nic to nemění na to, že Komise v příloze 1 formálního sdělení ze dne 16. srpna 2012 potvrdila stanovisko přijaté v prvním sdělení ze dne 9. prosince 2010. Tvrdila totiž v podstatě, že finanční oprava může být stanovena na základě všech výdajů uskutečněných Italskou republikou v rámci dočasného režimu restrukturalizace cukrovarnického průmyslu, a to včetně období 24 měsíců předcházejících zaslání prvního sdělení ze dne 9. prosince 2010, a že tudíž v projednávaném případě musí být lhůta 24 měsíců počítána na základě čl. 31 odst. 4, písm. b) nařízení č. 1290/2005.
- 100 V každém případě je třeba poukázat na to, že Italská republika se po obdržení formálního sdělení ze dne 16. srpna 2012 obrátila na smírčí orgán v souladu s článkem 16 nařízení č. 885/2006, a měla tedy možnost zpochybnit použitelnost čl. 31 odst. 4, písm. b) nařízení č. 1290/2005 u tohoto orgánu (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek z 26. září 2012, Itálie v. Komise, T-84/09, nezveřejněný, EU:T:2012:471, bod 35 a citovaná judikatura).
- 101 Na jednání přitom Italská republika připustila, že před smírčím orgánem neuvedla žádné námítky ve vztahu k použitelnosti čl. 31 odst. 4, písm. b) nařízení č. 1290/2005 a že se zaměřila pouze na meritorní otázku týkající se možnosti zachovat sporná sila a získat restrukturalizační podporu za úplnou demontáž.
- 102 Konečně je třeba připomenout, že po vyhlášení rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737), přiznala Komise Italské republice v dopise ze dne 28. března 2014 možnost předložit doplňující vyjádření (viz bod 32 výše). Italské orgány přitom v odpovědi zasláné dopisem ze dne 30. května 2014 nezpochybnily ani použití čl. 31 odst. 4 písm. b) nařízení č. 1290/2005 v projednávaném případě (viz bod 33 výše).
- 103 V této souvislosti se Italská republika nemůže u Tribunálu dovolávat procesní záruky, kterou sama opomněla využít rámci postupu schvalování účetní závěrky (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 9. září 1999, Petrides v. Komise, C-64/98 P, EU:C:1999:399, bod 32).
- 104 Druhou část prvního žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

Ke třetí části prvního žalobního důvodu, vycházející v podstatě z nedostatečného odůvodnění

- 105 Italská republika se v podstatě dovolává nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že důvody náhlé a neodůvodněné změny právního základu pro počítání lhůty 24 měsíců, učiněné Komisí ve formálním sdělení ze dne 16. srpna 2012, byly v tomto sdělení zmíněny jen lakonicky.
- 106 Komise se v tomto ohledu nevyjádřila.
- 107 Z ustálené judikatury vyplývá, že v konkrétní souvislosti přípravy rozhodnutí týkajících se schválení účetních závěrek musí být odůvodnění rozhodnutí považováno za dostatečné v případě, že členský stát, jemuž je rozhodnutí určeno, byl úzce zapojen do procesu přípravy rozhodnutí a jsou mu známy

důvody, pro které se Komise domnívala, že nemůže připustit, aby k tíži EZOZF byla účtována sporná částka (rozsudky ze dne 1. října 1998, Nizozemsko v. Komise, C-27/94, EU:C:1998:446, bod 36 a ze dne 10. září 2008, Itálie v. Komise, T-181/06, nezveřejněný, EU:T:2008:331, bod 32).

- 108 V projednávaném případě Komise v příloze 1 formálního sdělení ze dne 16. srpna 2012, v bodě 12 části „Argumenty“, připomněla, že dočasný režim restrukturalizace cukrovarnického průmyslu se týká období od 1. července 2006 do 31. března 2012, tedy období 69 měsíců. Kromě toho v bodě 13 v části „Argumenty“ vysvětlila, že tento režim představuje víceleté opatření ve smyslu článku 3 nařízení č. 1290/2005, na jehož základě byly ve splátkách provedeny platby restrukturalizační podpory za úplnou demontáž. Navíc Komise uvedla, že platba každé splátky restrukturalizační podpory za úplnou demontáž byla podmíněna složením jistoty ve výši 120 % odpovídající splátky. Komise rovněž vysvětlila, že podle čl. 31 odst. 4, písm. b) nařízení č. 1290/2005, posouzení shody těchto výdajů s cíli restrukturalizačního fondu cukrovarnického průmyslu a souvisejících nařízení lze provést pouze ke dni poslední povinnosti příjemce podpory, tj. k 31. březnu 2012. V bodě 15 části „Argumenty“ přílohy 1 formálního sdělení ze dne 16. srpna 2012, Komise v podstatě dospěla k závěru, že protože sporná suma nebyla k 31. březnu 2012 demontována, vztahuje se na všechny výdaje týkající se restrukturalizační podpory přiznané italským podnikům postup schválení účetní závěrky.
- 109 Je tedy nepochybné, že ve formálním sdělení ze dne 16. srpna 2012 Komise dostatečně uvedla důvody, proč musí finanční oprava zahrnovat všechny výdaje uskutečněné v období vypočítaném podle čl. 31 odst. 4 písm. b) nařízení č. 1290/2005. Kromě toho důvody připomenuté v bodě 108 výše umožňovaly Italské republice pochopit důvody změny stanoviska Komise, pokud jde o právní základ počítání lhůty 24 měsíců uvedené v čl. 31 odst. 4 nařízení č. 1290/2005.
- 110 Je tedy třeba zamítnout třetí část prvního žalobního důvodu, a tudíž i první žalobní důvod v plném rozsahu.

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 11 nařízení č. 885/2006, práva na účinnou procesní obranu, nařízení č. 320/2006 a č. 968/2006 a rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12)

- 111 Tento žalobní důvod se člení do dvou částí. První část v podstatě vychází z porušení článku 11 nařízení č. 885/2006 a práva na účinnou procesní obranu. Druhá část vychází z porušení nařízení č. 320/2006 a č. 968/2006, jakož i rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737).

K první části druhého žalobního důvodu, vycházející v podstatě z porušení článku 11 nařízení č. 885/2006 a práva na účinnou procesní obranu

- 112 Italská republika v podstatě tvrdí, že první sdělení ze dne 9. prosince 2010 porušuje čl. 11 odst. 1 první pododstavec nařízení č. 885/2006, jelikož jí dokonale neseznámilo s výhradami Komise a neumožnilo jí uplatnit právo na účinnou procesní obranu zakotvené v tomto ustanovení. V tomto ohledu uplatňuje, že Komise v prvním sdělení ze dne 9. prosince 2010 tvrdila, že sila jsou za všech okolností výrobními zařízeními, zatímco v dopise ze dne 28. března 2014, zaslaném po vyhlášení rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737), přiznala, že sila nemusí být nezbytně považována za výrobní zařízení. Dále poukazuje na to, že první sdělení ze dne 9. prosince 2010 neobsahuje žádný údaj o tom, že by využívání sil bylo nutno posuzovat ke dni podání žádosti o restrukturalizační podporu za úplnou demontáž (dále jen „kritérium stanovené Komisí“). Podle jejího názoru se teprve na základě dopisu Komise ze dne 28. března 2014 dokonale seznámila s výhradami Komise k otázce demontáže sil v případě restrukturalizační podpory za úplnou demontáž. K tomuto datu přitom již nemohla uplatnit všechny procesní záruky zakotvené v článku 11 nařízení č. 885/2006, ani uplatnit právo na obranu.

- 113 Komise argumenty Italské republiky zpochybňuje.
- 114 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí být konečné rozhodnutí o schválení účetní závěrky přijato po ukončení zvláštního kontradiktorního řízení, v jehož průběhu se musí dotčeným členským státům dostat všech záruk požadovaných pro předložení jejich stanoviska (rozsudky ze dne 29. ledna 1998, Řecko v. Komise, C-61/95, EU:C:1998:27, bod 39; ze dne 14. prosince 2000, Německo v. Komise, C-245/97, EU:C:2000:687, bod 47, a ze dne 3. července 2014, Nizozemsko v. Komise, T-16/11, nezveřejněný, EU:T:2014:603, bod 69).
- 115 Kromě toho z čl. 11 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 885/2006 vyplývá, že první sdělení musí upřesňovat dotčenému členskému státu výsledek kontrol Komise a uvádět nápravná opatření, která musí být přijata pro budoucí zajištění dodržování dotčených unijních předpisů (viz bod 91 výše).
- 116 V projednávaném případě, jak bylo uvedeno v bodě 25 výše, vyplývá z prvního sdělení ze dne 9. prosince 2010, že z pohledu Komise nebyly podmínky pro poskytnutá restrukturalizační podpory za úplnou demontáž splněny, jelikož některá výrobní zařízení, včetně sporných sil, byla v původních výrobních lokalitách výroby cukru, které vyšetřovatelé Komise navštívili, zachována. Komise v tomto sdělení rovněž uvedla, že italské podniky nemají nárok na restrukturalizační podporu za úplnou demontáž, jestliže neprovedly v plném rozsahu plány restrukturalizace a jestliže další stavby spojené s výrobní činností, včetně sporných sil, nebyly demontovány.
- 117 Italská republika napadla ve svém dopise ze dne 9. února 2011 stanovisko Komise, podle něhož byla síla v každém případě výrobními zařízeními, kterých se týkala povinnost demontáže, a tvrdila v podstatě jednak, že sporná síla nepředstavují výrobní zařízení, jelikož jsou výlučně určena ke skladování konečného produktu, a jednak, že výklad Komise je v rozporu s nařízeními č. 320/2006 a č. 968/2006. Italská republika zopakovala své stanovisko na dvoustranném jednání dne 4. května 2011, ve svém vyjádření ze dne 2. listopadu 2011 k protokolu z tohoto jednání a v rámci smířčího řízení.
- 118 Během dvoustranného jednání dne 4. května 2011 trvala Komise na svém stanovisku, podle kterého měla být sporná síla považována za nedílnou součást výrobních zařízení, a měla být proto odstraněna.
- 119 Kromě toho Soudní dvůr v rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737), v podstatě rozhodl, že pojem „výrobní zařízení“ zahrnuje síla určená ke skladování cukru příjemce podpory. Soudní dvůr však měl za to, že tomu tak není ve dvou případech (dále jen „výjimky formulované Soudním dvorem“): zaprvé pokud bylo prokázáno, že síla byla využívána výhradně za účelem skladování cukru vyrobeného v rámci kvóty, uloženého jinými výrobci či zakoupeného od těchto výrobců, a zadruhé pokud byla síla využívána pouze k balení a další úpravě cukru vyrobeného jinde pro účely jeho uvádění na trh (rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další, C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737, body 32, 33 a 35).
- 120 Komise ve světle rozsudku ze dne 14. listopadu 2013 SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737) pozměnila své stanovisko ke kvalifikaci sil, a jak bylo připomenuto v bodech 32 a 102 výše, poskytla italským orgánům dopisem ze dne 28. března 2014 lhůtu dvou měsíců pro předložení přesvědčivých důkazů na podporu toho, že v projednávaném případě sloužila sporná síla, před podáním žádostí o sporné podpory, výlučně ke skladování a balení cukru vyrobeného v rámci kvóty jiných výrobců.
- 121 Italská republika této žádosti nevyhověla. V dopise ze dne 30. května 2014 se omezila na zpochybnění kritéria stanoveného Komisí. V tomto ohledu zejména uplatňovala, že Soudní dvůr výslovně uznal v rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737), že skladovací síla nemusí být demontována, pokud se prokáže, že byla určena ke skladování cukru uloženého jinými výrobci nebo zakoupeného od těchto výrobců nebo že byla určena k další úpravě cukru vyrobeného jinde. Podle ní tedy bylo zbytečné posuzovat, jaké bylo využití sil před podáním

žádosti o restrukturalizační podporu. Konečně uvedla, že italské orgány předaly Komisi všechny dokumenty vztahující se k řízení o poskytnutí restrukturalizační podpory za úplnou demontáž, včetně schválených plánů restrukturalizace a ročního shrnutí kontrol provedených na místě, které označují, která zařízení byla zdemolována a která zachována, jakož i jejich skutečné využití.

- 122 Z výše uvedeného vyplývá, že Italská republika se vzdala práva předložit důkazy umožňující prokázat, že sporná sila nepředstavovala výrobní zařízení k datu podání žádosti o podporu, a tudíž uplatnit v souvislosti s touto otázkou právo na účinnou procesní obranu.
- 123 Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem a s ohledem na judikaturu citovanou v bodě 103 výše je tudíž žalobní důvod vycházející z porušení práva na účinnou procesní obranu neopodstatněný a musí být zamítnut.
- 124 První část druhého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

K druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení nařízení č. 320/2006 a č. 968/2006, a rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12)

- 125 Italská republika, podporovaná Francouzskou republikou a Maďarskem v podstatě tvrdí, že Komise tím, že má za to, že zachování sporných sil představovalo překážku poskytnutí restrukturalizační podpory za úplnou demontáž, porušila nařízení č. 320/2006 a č. 968/2006, jakož i rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737).
- 126 Komise argumenty Italské republiky, Francouzské republiky a Maďarska zpochybňuje.
- 127 Úvodem je třeba připomenout, že zaprvé Soudní dvůr v rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737), uvedl poté, co shledal, že pojem „výrobní zařízení“ není definován nařízením č. 320/2006 a č. 968/2006, že pojem „výroba“ může nicméně zahrnovat i jiné etapy výroby produktu na vstupu či výstupu chemického či fyzikálního procesu transformace, a tudíž že může zahrnovat skladování cukru, který není zabalen bezprostředně po extrakci ze základní suroviny. Učinil tedy závěr, že skladování může být „přímo spojené s produkcí cukru“ ve smyslu čl. 4 odst. 1, písm. b) nařízení č. 968/2006 (rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další, C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737, bod 26). Zadruhé měl Soudní dvůr za to, že sila mohou mít přímý vliv na množství cukru, které lze vyrobit, a na výrobní proces, který se odvíjí od blízkosti skladovacího zařízení, neboť umožňují zejména zcela nebo částečně oddálit prodej produktu získaného za daný hospodářský rok a tím ovlivnit situaci na trhu ve smyslu bodu 5 odůvodnění nařízení č. 320/2006 (rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další, C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737, body 27 až 29). Zatřetí měl Soudní dvůr v podstatě za to, že z čl. 3 odst. 3, písm. a) a b) nařízení č. 320/2006 vyplývá, že v zásadě pro účely poskytnutí restrukturalizační podpory za úplnou demontáž je třeba uzavřít dotčený průmyslový komplex jako celek, a že možnost nedemontovat jiná zařízení, než jsou výrobní zařízení, či dokonce pokračovat v jejich budoucím využívání a přitom si zachovat nárok na podporu v plné výši tedy představuje výjimku z tohoto pravidla, kterou je nutno vykládat úzce (rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další, C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737, bod 30).
- 128 Ve světle výše uvedeného Soudní dvůr v bodě 31 rozsudku ze dne 14. listopadu 2013 SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737) rozhodl, že sila určená ke skladování cukru příjemce podpory musí být kvalifikována jako výrobní zařízení, a to nezávisle na skutečnosti, že jsou využívána i pro jiné účely. Soudní dvůr však formuloval dvě výjimky z této zásady (viz bod 119 výše).

- 129 Italská republika v projednávané věci nezpochybňuje, že v návaznosti na proces restrukturalizace byla sporná síla ponechána v několika lokalitách výroby cukru náležejícím italským podnikům, kterým byla poskytnuta restrukturalizační podpora za úplnou demontáž. Nezpochybňuje ani to, že neposkytla důkazy prokazující, že v okamžiku podání žádostí o celkovou restrukturalizační podporu se na sporná síla vztahovaly výjimky formulované Soudním dvorem.
- 130 Italská republika, podporovaná Francouzskou republikou a Maďarskem má však za to, že okolnosti připomínané v bodě 129 výše nemohou odůvodnit finanční opravu, která se na ni vztahovala.
- 131 Z bodů 1 a 5 odůvodnění nařízení č. 320/2006 vyplývá, že cílem dotčené právní úpravy je snížit nerentabilní kapacitu výroby cukru v Unii vytvořením pobídky pro podniky s nejnižší produktivitou, aby se vzdaly výroby cukru podléhajícího kvótám.
- 132 Z bodu 5 odůvodnění nařízení č. 320/2006 kromě toho vyplývá, že režim restrukturalizace vychází z dobrovolné účasti cukrovarnických podniků, neboť zavádí významnou ekonomickou pobídku v podobě přiměřené restrukturalizační podpory (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další, C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737, bod 44).
- 133 Pro účely dosažení cíle snížení nerentabilní kapacity výroby cukru, sledovaného dotčeným nařízením, stanovil unijní normotvůrce dva režimy restrukturalizace, které se liší typem provedené demontáže, a sice úplnou nebo částečnou demontáž, z nichž vyplývá odlišná výše restrukturalizační podpory, jak vyplývá z čl. 3 odst. 5 písm. a) a b) nařízení č. 320/2006 ve spojení s bodem 4 odůvodnění nařízení č. 968/2006.
- 134 Zaprvé pokud jde o podmínky, které musí být splněny pro účely poskytnutí restrukturalizační podpory za úplnou demontáž, čl. 3 odst. 1, písm. a) a odst. 3 písm. b) nařízení č. 320/2006 vyžaduje, aby se cukrovarnický podnik žádající o podporu vzdal kvóty, kterou přidělil jednomu nebo více svým závodům, a přikročil k uzavření závodu a k úplné demontáži výrobních zařízení. Naproti tomu pro účely poskytnutí restrukturalizační podpory za částečnou demontáž čl. 3 odst. 1, písm. b) a odst. 4 písm. b) nařízení č. 320/2006 vyžaduje, aby se cukrovarnický podnik žádající o podporu vzdal kvóty, kterou přidělil jednomu nebo více svým závodům a částečně demontoval výrobní zařízení dotyčných závodů a již nevyužíval zbývající dotyčná výrobní zařízení k výrobě výrobků, na které se vztahuje společná organizace trhů v odvětví cukru (dále jen „SOT s cukrem“).
- 135 Zadruhé rozsah povinnosti demontáže výrobních zařízení byl upřesněn článkem 4 nařízení č. 968/2006.
- 136 Podle čl. 4 odst. 1 nařízení č. 968/2006 se povinnost úplné demontáže na základě čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 320/2006 týká těch zařízení nezbytných pro výrobu cukru, isoglukosy a inulinového sirupu [čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 968/2006], která jsou přímo spojena s výrobou cukru, isoglukosy nebo inulinového sirupu a jsou nezbytná pro výrobu v rámci kvóty, které se podnik vzdal, i když by mohla být použita v souvislosti s výrobou jiných produktů [čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 968/2006], jakož i veškerých ostatních zařízení, například: balicích zařízení, která jsou ponechána bez využití a mají být demontována a odstraněna z ekologických důvodů [čl. 4 odst. 1 písm. c) nařízení č. 968/2006].
- 137 V souladu s čl. 4 odst. 1 písm. c) nařízení č. 968/2006 ve spojení s čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 320/2006 a s bodem 4 odůvodnění nařízení č. 968/2006, tedy mohou být v případě úplné demontáže výjimečně zachována všechna zařízení jiná než ta, která jsou nezbytná k výrobě cukru, isoglukosy či inulinového sirupu nebo která mohou být přímo použita v souvislosti s těmito výrobky, například balicí zařízení, za podmínky, že budou využívána a nejsou určena k demontáži z ekologických důvodů.

- 138 Kromě toho čl. 4 odst. 2 nařízení č. 968/2006 stanoví, že v případě částečné demontáže se povinnost demontáže vztahuje na zařízení uvedená v odstavci 1 tohoto článku (viz bod 136 výše), která nejsou určena k použití pro jinou výrobu nebo jiné využití areálu závodu v souladu s plánem restrukturalizace. Kromě toho z čl. 3 odst. 1, písm. b) nařízení č. 320/2006 vyplývá, že výrobní zařízení, která mohou být zachována, již nesmí být využita k výrobě výrobků, na které se vztahuje SOT s cukrem. V souladu s čl. 4 odst. 2 nařízení č. 968/2006 ve spojení s čl. 3 odst. 1, písm. b) nařízení č. 320/2006 mohou být tedy zachována zařízení, která jsou nezbytná k výrobě cukru, isoglukosy či inulinového sirupu nebo jsou přímo spojena s výrobou těchto výrobků za podmínky, že nejsou využívána k výrobě výrobků, na které se vztahuje SOT s cukrem, a že jsou určena k použití pro jinou výrobu nebo jiné využití areálu závodu v souladu s plánem restrukturalizace.
- 139 Zatřetí volba mezi úplnou a částečnou demontáží musí být cukrovarnickými podniky provedena již v okamžiku podání žádosti o restrukturalizační podporu.
- 140 Z výkladu čl. 4 odst. 2 písm. a), c), d) a e) ve spojení s odst. 3 písm. c) a h) nařízení č. 320/2006, jakož i čl. 9 odst. 2 písm. a) a c) nařízení č. 968/2006 totiž vyplývá, že žádost o restrukturalizační podporu musí zahrnovat především závazek žadatele o podporu jednak vzdát se dotčené kvóty a jednak úplně nebo částečně demontovat výrobní zařízení ve lhůtě, kterou stanoví dotyčný členský stát, jakož i plán restrukturalizace, který obsahuje mimo jiné kompletní technický popis daných výrobních zařízení, shrnutí opatření a akcí, posouzení nákladů těchto opatření a akcí, finanční plán a časový harmonogram provedení jednotlivých předpokládaných opatření.
- 141 V souladu s ustanoveními uvedenými v bodě 140 výše musí tedy příjemce podpory určit všechna výrobní zařízení, k jejichž demontáži se zaváže v souladu s plánem restrukturalizace, nejpozději k datu podání žádosti o restrukturalizační podporu za úplnou nebo částečnou demontáž. Pokud jde o sporná síla, znamená to tedy určit již k okamžiku podání žádosti o podporu, zda tato síla představují výrobní zařízení, jejichž demontáž musí být povinně upravena plánem restrukturalizace, pokud je žádáno o restrukturalizační podporu za úplnou demontáž, nebo zda spadají do výjimek stanovených Soudním dvorem.
- 142 Jakýkoli jiný výklad by zbavil požadavky stanovené v článku 4 nařízení č. 320/2006 a článku 9 nařízení č. 968/2006 podstaty a navíc by nerespektoval rozlišování mezi částečnou a úplnou demontáží rozlišovanou dotčenou právní úpravou (viz bod 133 výše).
- 143 V případě, že cukrovarnické podniky ke dni podání žádosti o udělení restrukturalizační podpory neví, zda síla nacházející se v jejich výrobních lokalitách představují výrobní zařízení či nikoli, tato síla nemohou být uvedena v plánu restrukturalizace jako výrobní zařízení, která mají být demontována, aniž by došlo k porušení čl. 4 odst. 3 písm. c) nařízení č. 320/2006 (viz bod 140 výše).
- 144 Kromě toho závazek k demontáži všech výrobních zařízení, který musí být spojován se žádostí o poskytnutí restrukturalizační podpory za úplnou demontáž (viz bod 140 výše), je stížen vadou, neboť již z povahy věci se netýká všech výrobních zařízení existujících ke dni, kdy byl tento závazek přijat.
- 145 Na druhé straně pokud by byla kvalifikace sil jakožto výrobních zařízení posouzena na konci restrukturalizačního procesu, umožnilo by to v případě úplné demontáže, jakož i v případě částečné demontáže, zachovat síla, která ke dni žádosti o podporu představovala výrobní zařízení z toho důvodu, že již nebyla využívána jako výrobní zařízení na výrobu cukru. Možnost zachování některých výrobních zařízení již proto není charakteristická pro částečnou demontáž, ale vztahuje se rovněž na úplnou demontáž, i když z důvodu vysokých nákladů na úplnou demontáž obdrží provozovatelé o 25 % vyšší částku restrukturalizační podpory než v případě částečné demontáže, jak vyplývá z čl. 3 odst. 5, písm. a) a b) nařízení č. 320/2006 a bod 4 odůvodnění nařízení č. 968/2006.

- 146 Na rozdíl od toho co tvrdí Italská republika, Francouzská republika a Maďarsko, se Komise tudíž nedopustila pochybení, když měla za to, že bylo třeba posoudit kvalifikaci sporných sil ke dni podání žádosti o restrukturalizační podporu.
- 147 Předcházející závěr nemůže být vyvrácen argumenty, které uplatňují Italská republika, Francouzská republika a Maďarsko.
- 148 Zprvč Italská republika tvrdí, že pokud jde o sila určená k balení a dalším úpravám, kritérium stanovené Komisí není v souladu s cílem sledovaným dotčeným nařízením, kterým je zachování pracovních míst a činnosti podniků dotčených restrukturalizací. V tomto ohledu Italská republika připomíná, že dotčená právní úprava výslovně umožňuje zachování činností balení a výrobních zařízení nezbytných pro tento účel. Je přitom podle ní nesporné, že v zájmu zajištění kontinuity balicí činnosti je vždy nezbytné provozovat sila. Pokud by tedy bylo silo využívané k balení demontováno, měl by to za následek ukončení činnosti dotčeného podniku a ztrátu pracovních míst, což by bylo v rozporu s dříve připomenutým cílem.
- 149 V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že několik ustanovení nařízení č. 320/2006 a č. 968/2006 potvrzuje význam, který unijní normotvůrce přiznal situaci v oblasti pracovních míst v regionech dotčených restrukturalizací cukrovarnického průmyslu. Například z čl. 3 odst. 3 písm. c) a odst. 4) písm. c) nařízení č. 320/2006 vyplývá, že úplná a částečná demontáž výrobních zařízení vyžadují přijetí opatření usnadňující další uplatnění pracovních sil. Kromě toho v případě částečné demontáže umožňuje čl. 4 odst. 2 nařízení č. 968/2006 ve spojení s čl. 3 odst. 1 písm. b) nařízení č. 320/2006 zachování výrobních zařízení za účelem jejich přeměrování na výboru jiných výrobků, než jsou výrobky spadající do SOT s cukrem (viz bod 138 výše), a umožňuje tak zachování pracovních míst v lokalitách výroby cukru. Stejně tak čl. 4 odst. 1 písm. c) nařízení č. 968/2006 ve spojení s bodem 4 odůvodnění téhož nařízení umožňuje v případě úplné demontáže zachování jiných zařízení, než jsou ta, která jsou nezbytná k výrobě cukru, isoglukosy či inulinového sirupu nebo která přímo souvisí s výrobou těchto produktů, jako jsou balicí zařízení, která jsou využívána a nejsou určena k demontáži a odstranění z důvodů ochrany životního prostředí (viz bod 137 výše).
- 150 Nicméně cíl ochrany pracovních míst a činnosti podniků dotčených restrukturalizací musí být posouzen společně s hlavním cílem dotčeného nařízení, tj. snížením nerentabilních kapacit výroby cukru v Unii podle bodů 1 a 5 odůvodnění nařízení č. 320/2006 (viz bod 131 výše).
- 151 Kromě toho sociální aspekty, kterých se dovolává Italská republika, nemohou odůvodnit výklad dotčeného nařízení navrhovaný Italskou republikou, který představuje újmu základnímu rozlišení, jenž unijní normotvůrce zamýšlel zavést mezi částečnou a úplnou demontáží (viz body 133, 134 a 145 výše), a je tudíž v rozporu s uvedenou právní úpravou.
- 152 Proto je třeba tento argument Italské republiky odmítnout.
- 153 Zadruhé Italská republika, Francouzská republika a Maďarsko v podstatě tvrdí, že povinnost úplné demontáže výrobních zařízení může být splněna, přestože sila určená k balení nebo další úpravě cukru nejsou zničena, pokud došlo ke vzdání se výrobních kvót, a tudíž k definitivnímu ukončení výroby cukru.
- 154 Z bodů 133, 134 a 145 výše vyplývá, že za účelem dosažení cíle snížení nerentabilní kapacity výroby cukru v Unii, který je sledován dotčenou právní úpravou, stanovil unijní normotvůrce dva různé režimy restrukturalizace v závislosti na typu provedené demontáže, které vedou k různé výši restrukturalizační podpory. Kromě toho, jak je uvedeno v bodech 139 až 141 výše, volba mezi částečnou a úplnou demontáží vyžaduje, aby podnik žádající o restrukturalizační podporu identifikoval ke dni podání žádosti o podporu všechna výrobní zařízení nacházející se v daném areálu, které se zaváže zcela nebo částečně zničit nejpозději na konci restrukturalizačního procesu.

- 155 Logika systému zavedeného unijním normotvůrcem proto vyžaduje, aby byla identifikace výrobních zařízení, která mají být demontována, provedena ke dni podání žádosti o restrukturalizační podporu. Na rozdíl od toho co tvrdí Maďarsko proto kritérium stanovené Komisí není v rozporu s logikou režimu restrukturalizace cukrovarnického průmyslu.
- 156 S ohledem na výše uvedené musí být argumenty, kterých se dovolává Italská republika, Francouzská republika a Maďarsko, odmítnuty.
- 157 Zatřetí Italská republika Komisi vytýká, že v dopise ze dne 28. března 2014 požadovala, aby Italská republika prokázala, že sporná síla určená k další úpravě byla použita výhradně k další úpravě cukru vyrobeného jinými výrobci. Podle ní totiž zachování sil určených k další úpravě cukru bylo umožněno čl. 4 odst. 1 písm. c) nařízení č. 968/2006, a tudíž bylo nerozhodné, že cukr, který měl být upraven, pochází od jiných výrobců nebo jiného provozovatele zařízení. Kromě toho tvrdí, stejně jako Francouzská republika, že z bodu 33 rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737) vyplývá, že síla určená k další úpravě nebo balení se vymykají kvalifikaci výrobních zařízení, jestliže cukr uchovávaný v těchto silech je „vyroben jinde v rámci kvóty“, zatímco pro sílu určená ke skladování je podle bodu 32 rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737) nezbytné, aby byl cukr zakoupen od jiných výrobců.
- 158 Zaprvé v bodech 136 a 137 výše již bylo uvedeno, že čl. 4 odst. 1 písm. c) nařízení č. 968/2006 umožňuje pouze zachování jiných zařízení, než jsou výrobní zařízení. Je tudíž oprávněné, že Komise požádala Italskou republiku, aby v podstatě prokázala, že sporná síla určená k balení, jejichž přítomnost byla v demontovaných výrobních lokalitách v rámci šetření EX/2010/010/IT shledána, spadají do jedné z výjimek stanovených Soudním dvorem k datu podání žádosti o restrukturalizační podporu a vymykají se tím kvalifikaci výrobního zařízení.
- 159 Zadruhé Soudní dvůr v rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737, body 26 a 31) rozhodl, že silo sloužící ke skladování cukru příjemce podpory představuje zařízení přímo spojené s výrobou cukru ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 968/2006. Nespadá tedy do ostatních zařízení, zejména balicích zařízení, uvedených v čl. 4 odst. 1 písm. c) nařízení č. 968/2006, jejichž zachování lze připustit v případě úplné demontáže za podmínky, že budou využívána a nebudou určena k demontáži a odstranění z důvodu ochrany životního prostředí.
- 160 Článek 4 odst. 1 písm. c) nařízení č. 968/2006 tudíž nemůže umožnit zachování sil, která byla využívána ke skladování výroby příjemce podpory, jelikož toto zachování je možné pouze v případě částečné demontáže a za podmínky, že po dokončení restrukturalizace již tato síla nebudou využívána k výrobě výrobků, na které se vztahuje SOT cukru.
- 161 Vzhledem k výše uvedenému je rovněž namístě odmítnout argument uplatňovaný Maďarskem v jeho odpovědi na písemnou otázku Tribunálu, podle něhož bod 4 odůvodnění nařízení č. 968/2006 rozlišuje v rámci výrobních zařízení podskupinu zařízení, „která nejsou součástí výrobní linky“, včetně sil pro skladování cukru, a jejichž zachování je přípustné bez ohledu na úplnou nebo částečnou povahu demontáže.
- 162 Za třetí během dotčeného postupu schvalování Italská republika neprokázala, ani netvrdila, že k datu podání žádosti o restrukturalizační podporu byla sporná síla využívána příjemcem podpory na základě jiné výrobní kvóty k další úpravě nebo balení cukru vyrobeného jinde. Není tudíž na místě odpovědět na argument Italské republiky, podle kterého v podstatě síla určená k další výrobě a balení cukru „vyrobeného jinde v rámci kvóty“ spadají do jedné z výjimek stanovených Soudním dvorem, jelikož nezpochybnuje tvrzení Komise, podle kterého sporná síla nespadá pod některou z výjimek stanovených Soudním dvorem ke dni podání žádosti o restrukturalizační podporu.
- 163 Proto je třeba tento argument Italské republiky odmítnout.

- 164 Začtvrté Italská republika v podstatě tvrdí, že důsledky finanční opravy uplatněné Komisí a demontáže sporných sil jsou nepřiměřené ve vztahu k cílům sledovaným dotčenou právní úpravou, kterými jsou podle ní plně dosaženy vzdání se kvóty a konečné ukončení výroby cukru, která z toho vyplývá.
- 165 Nejprve je třeba uvést, že dotčená právní úprava ukládá zničení výrobních zařízení, včetně sil sloužících ke skladování cukru vyrobeného příjemcem podpory, pouze v případě úplné demontáže. Taková povinnost se nejeví jako nepřiměřená s ohledem na cíl snížení nerentabilní kapacity výroby cukru v Unii, který sleduje dotčená právní úprava.
- 166 Dále zachování sil, třebaže byla kvalifikována jako výrobní zařízení ke dni žádosti o poskytnutí podpory, je přípustné v případě částečné demontáže. V tomto případě příjemce podpory nemusí sila demontovat a může pokračovat ve vykonávání hospodářských činností ve výrobní lokalitě částečně demontované. Získá z tohoto důvodu restrukturalizační podporu o 25 % nižší, než je podpora, kterou by obdržel v případě úplné demontáže.
- 167 Je ostatně nutno konstatovat, že napadené rozhodnutí neukládá Italské republice, aby přistoupila ke zničení sporných sil, ale ukládá finanční opravu ve výši 25 %, odpovídající rozdílu mezi částkou restrukturalizační podpory za úplnou demontáž a částkou restrukturalizační podpory za demontáž částečnou.
- 168 Konečně je třeba připomenout, že pokud jde o otázku proporcionality dotčené právní úpravy, Soudní dvůr v rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737) uvedl, že uvedená právní úprava umožňuje výrobcí svobodně se rozhodnout, zda hodlá využít podpory, vybrat si závod, u kterého se vzdá odpovídající kvóty, a případně zvolit úplnou nebo částečnou demontáž výrobních zařízení. Kromě toho rozhodl, že výhoda, kterou může výrobce získat z restrukturalizační podpory, z velké části závisí na rozhodnutí, která sám učiní. Učinil tudíž závěr, že dotčená právní úprava nebyla nepřiměřená (rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další, C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737, body 44 až 46).
- 169 Proto je třeba argument Italské republiky odmítnout.
- 170 Zapáté Francouzská republika a Maďarsko uplatňují, že kritérium stanovené Komisí nezohledňuje sezónní povahu výroby cukru a zpochybňuje praktickou použitelnost výjimek formulovaných Soudním dvorem. V tomto ohledu připomínají, že žádosti o restrukturalizační podporu měly být podány členskému státu nejpozději do 31. ledna roku předcházejícího hospodářskému roku, během kterého se měly kvóty vzdát, v souladu s čl. 4 odst. 1 nařízení č. 320/2006. Jelikož se přitom toto datum nacházelo v sezónním cyklu výroby cukru, je velmi pravděpodobné, že sila byla s přihlédnutím na jejich funkční a užitné vlastnosti stále zapojena do výroby cukru podléhající kvótám žadatele o poskytnutí restrukturalizační podpory. Maďarsko tvrdí, že není reálné, aby podniky k tomuto datu v sílech uskladňovaly cukr vyrobený jinými výrobci. Francouzská republika v tomto ohledu dodává, že je ojedinelé, aby podnik disponoval na jednom místě výrobními zařízeními pro výrobu cukru podléhající kvótě a sily, která slouží ke skladování, balení nebo další úpravě cukru vyrobeného v rámci kvóty jinými výrobci.
- 171 Skutečnost, že je obtížné splnit podmínky určené výjimkami formulovanými Soudním dvorem k datu podání žádosti o restrukturalizační podporu, neznamená, že tyto podmínky nemohou být splněny. Komise ostatně vydala rozhodnutí č. 2966 ze dne 15. června 2015, Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie), z něhož vyplývá, že ze tří sil určených ke dni podání dotčené žádosti o restrukturalizační podporu za úplnou demontáž bylo jedno silo využito ke skladování cukru vyrobeného ve výrobní lokalitě podniku příjemce podpory, zatímco další dvě sila sloužila ke skladování a další úpravě cukru vyrobeného jinými výrobci.

- 172 Dále zachování sil, která nepředstavují výrobní zařízení je výjimkou z pravidla připomenutého Soudním dvorem v bodě 30 rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737), podle kterého k poskytnutí restrukturalizační podpory za úplnou demontáž je zpravidla třeba uzavřít dotýčný průmyslový komplex jako celek. Skutečnost, že posouzení využití sil ke dni podání žádosti o restrukturalizační podporu zřídka vede k vyloučení kvalifikace těchto sil jako výrobních zařízení je pouze důsledkem skutečnosti, že možnost nedemontovat jiná zařízení, než jsou výrobní zařízení, či dokonce pokračovat v jejich budoucím využívání a přitom si zachovat nárok na restrukturalizační podporu za úplnou demontáž, tedy představuje výjimku z pravidla připomenutého Soudním dvorem, kterou je nutno vykládat restriktivně (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další, C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737, bod 30).
- 173 Argumenty Maďarska a Francouzské republiky je proto třeba odmítnout.
- 174 Zašesté Francouzská republika tvrdí, že z možnosti změnit plán restrukturalizace uvedené v článku 11 nařízení č. 968/2006 vyplývá, že přesné využití sil, která jsou zachována, se může vyvíjet v průběhu demontážního procesu. Podle ní dynamická povaha demontážního procesu brání posouzení využití sil ke dni podání žádosti o poskytnutí podpory. Maďarsko v podstatě uplatňuje, že kritérium stanovené Komisí je v rozporu s prostorem pro uvážení při vypracování a provádění plánů restrukturalizace, které mají podniky vyrábějící cukr k dispozici na základě použitelné právní úpravy a zejména na základě čl. 4 odst. 1 písm. c) nařízení č. 968/2006.
- 175 Prostor pro uvážení při vypracování plánu restrukturalizace, který mají příjemci podpory, jakož i možnost změnit tento plán restrukturalizace v souladu s článkem 11 nařízení č. 968/2006, neohrožuje ustanovení nařízení č. 320/2006 a 968/2006 a zejména základní povinnosti demontáže výrobních zařízení stanovenou v čl. 3 odst. 1 písm. a) a b) nařízení č. 320/2006, která v případě úplné demontáže obnáší zničení všech výrobních zařízení existujících ke dni podání žádosti o podporu.
- 176 Argumenty Francouzské republiky a Maďarska rovněž nezohledňují rozlišení mezi úplnou nebo částečnou demontáží, které je vlastní dotčené právní úpravě (viz body 133, 134 a 145 výše). Zachovat výrobní zařízení, včetně sil, lze přitom jen v případě částečné demontáže a vede k nižší podpoře, než je podpora získaná v případě demontáže všech výrobních zařízení.
- 177 Argumenty Francouzské republiky a Maďarska je proto třeba odmítnout.
- 178 Zasedmé a konečně Francouzská republika v podstatě uplatňuje, že z budoucího času francouzského znění slovního spojení „výrobní zařízení, která nebudou využívány“ obsaženého v čl. 3 odst. 4 písm. b) nařízení č. 320/2006 vyplývá, že podmínka týkající se využívání zařízení ve výrobní lokalitě nemůže být posuzována v okamžiku poskytnutí restrukturalizační podpory.
- 179 Je třeba připomenout, že podle čl. 3 odst. 4, písm. b) nařízení č. 320/2006, je v případě částečné demontáže umožněno zachovat část výrobních zařízení a demontovat ty části, u nichž lze předpokládat, že nebudou příjemcem podpory po restrukturalizaci využívány. Kromě toho čl. 4 odst. 2 nařízení č. 968/2006 v tomto ohledu upřesňuje, že musí být demontována veškerá zařízení, „která nejsou určena k použití pro jinou výrobu nebo jiné využití lokality [areálu] závodu v souladu s plánem restrukturalizace“.
- 180 Ze společného výkladu ustanovení uvedených v bodě 179 výše tedy vyplývá, že příjemce restrukturalizační podpory za částečnou demontáž musí vědět v okamžiku podání žádosti o restrukturalizační podporu, jaká výrobní zařízení zamýšlí po restrukturalizaci používat a musí je uvést v plánu restrukturalizace.
- 181 V této souvislosti použití budoucího času francouzského znění v čl. 3 odst. 4 písm. b) nařízení č. 320/2006 nemůže být překážkou kritéria stanoveného Komisí.

182 Proto je třeba tento argument Francouzské republiky odmítnout.

183 Vzhledem k tomu, že argumenty, kterých se Italská republika, Francouzská republika a Maďarsko dovolávají, nejsou opodstatněné, musí být druhá část druhého žalobního důvodu zamítnuta, a tudíž druhý žalobní důvod musí být zamítnut v plném rozsahu.

K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady ochrany legitimního očekávání, loajální spolupráce, ne bis in idem, řádné správy, jakož i z porušení povinnosti jednat s náležitou péčí

184 Třetí žalobní důvod se v zásadě člení do dvou částí. První část vychází z porušení zásady ochrany legitimního očekávání, loajální spolupráce a řádné správy, jakož i povinnosti jednat s náležitou péčí. Druhá část vychází z porušení zásady *ne bis in idem*.

185 Nejprve je třeba se zabývat druhou částí a poté první částí třetího žalobního důvodu.

K druhé části třetího žalobního důvodu vycházející z porušení zásady ne bis in idem

186 Italská republika se dovolává porušení zásady *ne bis in idem* v podstatě z toho důvodu, že předchozí šetření Komise EX/2008/008/IT se týkalo stejných otázek, jako jsou otázky, které byly předmětem šetření EX/2010/010/IT.

187 Komise argumenty Italské republiky zpochybňuje.

188 Ač není třeba vyjádřit se k otázce, zda se má zásada *ne bis in idem* uplatnit v rámci postupu schválení účetní závěrky EZOZF, je zaprvé třeba konstatovat, podobně jako Komise, že šetření EX/2008/008/IT a EX/2010/10/IT mají rozdílné cíle. Z dopisu vyšetřovací komise týkajícího se šetření EX/2008/008/IT, který Komise zaslala italským orgánům faxem ze dne 10. října 2008, totiž vyplývá, že Komise v zásadě zamýšlela přezkoumat a projednat kontroly týkající se výroby a pohybu cukru počínaje hospodářským rokem 2006/2007, jakož i stávající kontrolní zprávy. Naproti tomu z dopisu vyšetřovací komise týkajícího se šetření EX/2010/10/IT, který Komise zaslala italským orgánům faxem ze dne 30. srpna 2010, vyplývá, že Komise měla v úmyslu navštívit výrobní lokality italských podniků, které jsou příjemci restrukturalizační podpory, projednat kontroly opatření týkajících se restrukturalizace cukrovarnického průmyslu a přezkoumat vybrané platby.

189 Kromě toho, pokud jde o šetření EX/2008/008/IT, je třeba uvést, že Komise dne 8. dubna 2009 zaslala italským orgánům sdělení ve smyslu čl. 11 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 885/2006, který se skládalo z dopisu a přílohy, kterým oznámila v souladu s tímto ustanovením italským orgánům výsledky tohoto šetření, uvedené v dotčené příloze. Bylo v ní mimo jiné uvedeno, že „celkově dotčené [...] výrobního areálu Eridania [Sadam] byly již zdemolovány a v areálu se nacházejí ještě nějaká funkční síla určená ke skladování a zařízení určená k balení“ a že „[p]odle inspektorů až do tohoto okamžiku zde nebyly problémy“. Tento výťah ze sdělení ze dne 8. dubna 2009, vycházejí z přílohy v něm zahrnuté, však odkazuje na prohlášení technických inspektorů l’Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA, agentura pro poskytování podpor v odvětví zemědělství, Itálie) učiněná během návštěvy Komise v sídle podniku Eridania Sadam, prohlášení, o nichž Komise jen informovala v rámci uvedení výsledků šetření EX/2008/008/IT, aniž by z nich vyvozovala důsledky.

190 Kromě toho skutečnost, že v rámci šetření EX/2008/008/IT požádala Komise o poskytnutí kontrolních zpráv a informací týkajících se plánu restrukturalizace dvou italských podniků, které se účastnily plánu restrukturalizace, neumožňuje učinit závěr, že se Komise zabývala otázkou skutečné demontáže všech výrobních zařízení, včetně sporných sil.

191 Zadržé v rámci šetření EX/2010/010/IT Italská republika ve svém vyjádření ze dne 2. listopadu 2011 týkajícím se zápisu z dvoustranného jednání ze dne 4. května 2011 (viz bod 28 výše) výslovně tvrdila, že toto šetření a šetření EX/2008/008/IT byly odlišné, a zejména, že první sdělení ze dne 9. prosince 2010 jednak neobsahuje žádný odkaz na šetření EX/2008/008/IT ani na kontroly prováděné v tomto rámci, a jednak uvádí pouze skutečnosti nebo okolnosti zjištěné výhradně v průběhu šetření EX/2010/010/IT.

192 S ohledem na výše uvedené musí být žalobní důvod vycházející z porušení zásady *non bis in idem* zamítnut.

K první části třetího žalobního důvodu vycházející z porušení zásady ochrany legitimního očekávání, loajální spolupráce a řádné správy, jakož i povinnosti jednat s náležitou péčí

193 Italská republika v podstatě uplatňuje, že Komise porušila zásady ochrany legitimního očekávání, loajální spolupráce a řádné správy, jakož i povinnost jednat s náležitou péčí tím, že znala stanovisko italských orgánů k zachování sporných sil v případě úplné demontáže, ale nevznesla k tomu námitky až do šetření EX/2010/010/IT. Podle Italské republiky skutečnost, že otázka sporných sil byla znovu zahrnuta do šetření EX/2010/010/IT rovněž představuje porušení zásady loajální spolupráce a řádné správy, jakož i zásady povinnosti jednat s náležitou péčí.

194 Francouzská republika tvrdí, že podle ní, Komise porušila zásadu loajální spolupráce, neboť i přesto, že se její výklad pojmu „výrobní zařízení“ v průběhu času vyvíjel, neinformovala všechny členské státy, což podle ní vedlo k nerovnému zacházení mezi těmito státy.

195 Komise argumenty Italské republiky zpochybňuje. Kromě toho má za to, že argumenty, kterých se Francouzská republika dovolává na podporu žalobního důvodu vycházejícího z porušení zásady loajální spolupráce, odpovídají žalobnímu důvodu, který nebyl Italskou republikou vznesen, a byl by proto nepřipustný.

196 Zaprvé je třeba z důvodů uvedených v bodech 188 až 191 výše odmítnout tvrzení Italské republiky, podle kterého Komise znovu zahrnula otázku sporných sil do šetření EX/2010/010/IT a tím porušila zásadu loajální spolupráce a řádné správy, jakož i povinnost jednat s náležitou péčí.

197 Zadržé je třeba připomenout, že podle čl. 4 odst. 3 SEU se na základě zásady loajální spolupráce Unie a členské státy navzájem respektují a pomáhají si při plnění úkolů vyplývajících ze Smluv.

198 Zásada loajální spolupráce má reciproční povahu. Ukládá totiž členským státům přijmout veškerá opatření vhodná k zajištění působnosti a účinnosti unijního práva a ukládá unijním orgánům vzájemné povinnosti loajální spolupráce s členskými státy (rozsudky Soudního dvora ze dne 16. října 2003, *Irsko v. Komise*, C-339/00, EU:C:2003:545, body 71 a 72, a ze dne 6. listopadu 2014, *Řecko v. Komise*, T-632/11, nezveřejněný, EU:T:2014:934, bod 34).

199 Z judikatury připomenuté v bodě 198 výše vyplývá, že v projednávané věci měly členské státy povinnost dbát na to, aby odstranily nejistotu ohledně správného použití dotčené právní úpravy, případně se dotázat Komise na možnost poskytnutí restrukturalizační podpory za úplnou demontáž podnikům, které zamýšlely zachovat síla, zejména vzhledem k tomu, že v souladu s článkem 5 nařízení č. 320/2006 je rozhodnutí o poskytnutí restrukturalizační podpory na členském státu, kterému byla taková žádost předložena.

200 V případě pochybností o správném použití dotčené právní úpravy se měla tudíž Italská republika dotázat Komise.

- 201 Ze spisu věci přitom nevyplývá, že se Italská republika výslovně dotázala Komise na možnost zachovat sporná sila a obdržet restrukturalizační podporu za úplnou demontáž. Zejména je třeba konstatovat, že tato otázka nebyla vznesena italskými orgány ve faxu ze dne 22. března 2006 zaslaném Komisi s cílem dosáhnout objasnění výkladu návrhu nařízení č. 968/2006, především pokud jde o úplnou demontáž. Zpráva smírčího orgánu ze dne 10. února 2013 (viz bod 30 výše) rovněž potvrzuje, že Italská republika nepatřila mezi šest členských států, které položily konkrétní otázky týkající se zahrnutí sil do demontážních operací.
- 202 Na rozdíl od toho, co tvrdí Italská republika, nebyla tedy Komise povinna seznámit ji se svým stanoviskem ke sporným silům před šetřením EX/2010/010/IT.
- 203 S ohledem na výše uvedené je rovněž třeba odmítnout argumentaci Francouzské republiky, připomenutou v bodě 194 výše, neboť v souladu se zásadou loajální spolupráce nelze od Komise vyžadovat, aby sdělovala své stanovisko k demontáži sil všem členským státům.
- 204 Konečně čl. 40 pátý pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie, který podle článku 53 téhož statutu platí i na řízení před Tribunálem, stanoví, že se návrhová žádání obsažená v návrhu na vstup do řízení omezí na podporu návrhových žádání jednoho z účastníků řízení. Kromě toho čl. 145 odst. 2 jednacího řádu stanoví, že vyjádření vedlejšího účastníka musí zejména obsahovat návrhové žádání vedlejšího účastníka, které směřuje k úplné nebo částečné podpoře návrhového žádání jednoho z hlavních účastníků řízení, jakož i důvody a argumenty, kterých se vedlejší účastník dovolává.
- 205 Podle judikatury přiznávají tato ustanovení vedlejšímu účastníkovi právo uplatňovat samostatně nejen argumenty, ale také důvody za předpokladu, že podporují návrhová žádání jednoho z hlavních účastníků řízení a úplně se neliší od úvah, které jsou základem sporu mezi žalobcem a žalovaným, což by mělo za následek změnu předmětu tohoto sporu (viz rozsudky ze dne 20. září 2011, Regione autonoma della Sardegna a další v. Komise, T-394/08, T-408/08, T-453/08 a T-454/08, EU:T:2011:493, body 41 a 42 a citovaná judikatura, a ze dne 14. ledna 2016, Doux v. Komise, T-434/13, nezveřejněný, EU:T:2016:7, bod 74 a citovaná judikatura).
- 206 V projednávaném případě se Francouzská republika tím, že v podstatě tvrdí, že neexistence sdělní postoje Komise všem členským státům – pokud jde o povinnost demontáže sil za účelem získání restrukturalizační podpory za úplnou demontáž – zakládá nerovné zacházení mezi těmito státy, uplatňuje samostatný žalobní důvod, který nemá oporu v žalobě ani v žalobní odpovědi.
- 207 Z toho vyplývá, že žalobní důvod, kterého se Francouzská republika dovolává, nesouvisí s předmětem sporu tak, jak jej vymezili hlavní účastníci řízení, a mění tudíž rámec projednávaného sporu. Musí být proto v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 205 výše odmítnut jako nepřipustný.
- 208 Zatřetí, pokud jde o zásadu ochrany legitimního očekávání, z ustálené judikatury vyplývá, že právo domáhat se ho se vztahuje na každého jednotlivce, který se nachází v situaci, ze které vyplývá, že správa Unie u něj tím, že mu poskytla konkrétní ujištění, vyvolala podložené naděje. Taková ujištění jsou tedy tvořena bez ohledu na formu, ve které jsou sdělena, přesnými, nepodmíněnými a shodujícími se informacemi z oprávněných a spolehlivých zdrojů. Naproti tomu se nikdo nemůže dovolávat porušení zásady ochrany legitimního očekávání, pokud neexistují konkrétní ujištění, která by mu správa poskytla (viz rozsudky ze dne 12. září 2012, Řecko v. Komise, T-356/08, nezveřejněný, EU:T:2012:418, bod 108 a citovaná judikatura, a ze dne 12. listopadu 2015, Itálie v. Komise, T-255/13, nezveřejněný, EU:T:2015:838, bod 143 a citovaná judikatura).
- 209 V projednávané věci je nutno konstatovat, že Italská republika neprokázala existenci konkrétních ujištění, která by obdržela od Komise, pokud jde o možnost zachovat sporná sila v případě úplné demontáže.

- 210 Zaprvé skutečnost, že Komise nevznesla námitky k zachování sporných sil během šetření EX/2008/008/IT nemůže být postavena na roveň přijetí stanoviska orgánem, kterým potvrzuje výklad dotčené právní úpravy zastávaný italskými orgány. K závěru, že tato instituce souhlasila se zachováním sporných sil, by totiž mohlo vést pouze výslovné a jasné vyjádření ze strany Komise (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 14. prosince 2011, Španělsko v. Komise, T-106/10, nezveřejněný, EU:T:2011:740, bod 69 a citovaná judikatura).
- 211 Zadruhé na rozdíl od toho, co tvrdí Italská republika, z bodu 189 výše vyplývá, že Komise v průběhu šetření EX/2008/008/IT nekonstatovala přítomnost sil ve výrobních areálech některých italských podniků a vzala pouze na vědomí informace sdělené v tomto ohledu technickými inspektory AGEA. Ostatně je třeba připomenout, že v té době stále probíhal režim restrukturalizace, a tudíž zachování sil nebylo protiprávní (viz bod 74 výše).
- 212 Zatřetí okolnost zmiňovaná Italskou republikou, podle které Komise nevznesla námitky, když obdržela kopii plánů restrukturalizace přijatých příjemci podpory schválených italskými orgány, z nichž vyplývalo, že je zamýšleno sporná sila zachovat, nepředstavuje konkrétní ujištění ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 208 výše.
- 213 V tomto ohledu nepředstavuje neexistence námitek Komise ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 210 výše výslovné a jasné vyjádření toho, že tento orgán schválil zachování sporných sil. Dále je třeba připomenout, že na základě článku 5 nařízení č. 320/2006, přísluší rozhodnutí o poskytnutí restrukturalizační podpory členským státům, a nikoli Komisi. Kromě toho z článku 9 nařízení č. 968/2006 vyplývá, že za přípustnost žádostí o restrukturalizační podporu a za ověření, že plány restrukturalizace splňují všechny podmínky vyjmenované v čl. 9 odst. 2 téhož nařízení, jsou odpovědné pouze členské státy. Konečně je třeba učinit po vzoru Komise závěr, že na základě čl. 10 odst. 4 a čl. 11 odst. 2 třetího pododstavce nařízení č. 968/2006 obdrží orgán kopii plánů restrukturalizace schválených členskými státy, aniž je vyžadováno, aby k těmto plánům formuloval připomínky.
- 214 Komise na jednání vysvětlila, že poté co obdržela plány restrukturalizace, provedla kontrolu za účelem statistiky v hospodářském smyslu, která se v zásadě týkala ověření dopadu restrukturalizace dotčeného podniku na snížení kvót a rozpočtů provedení. Naproti tomu soulad provedení restrukturalizace ve vztahu k dotčenému nařízení byl ověřen až následně, a sice po provedení opatření stanovených plánem restrukturalizace.
- 215 Žalobní důvod vycházející z porušení zásady ochrany legitimního očekávání je tedy třeba zamítnout.
- 216 A konečně začtvrté Italská republika namítá porušení zásady řádné správy a povinnosti jednat s náležitou péčí v podstatě z toho důvodu, že před šetřením EX/2010/010/IT Komise věděla, že italské podniky – příjemci restrukturalizační podpory za úplnou demontáž zamýšlejí zachovat sporná sila, ale nevznesla před prvním sdělením ze dne 9. prosince 2010 žádnou námitku.
- 217 Je třeba připomenout, že k zárukám přiznaným unijním právem ve správním řízení patří mimo jiné zásada řádné správy zakotvená v článku 41 Listiny základních práv Evropské unie, která byla vyhlášena dne 7. prosince 2000 v Nice (Úř. věst. 2000, C 364, s. 1), ke které se váže povinnost příslušného orgánu pečlivě a nestranně přezkoumat všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu (viz rozsudek ze dne 27. září 2012, Applied Microengineering v. Komise, T-387/09, EU:T:2012:501, bod 76 a citovaná judikatura).
- 218 K zásadě řádné správy se rovněž váže povinnost jednat s náležitou péčí (stanovisko generálního advokáta W. Van Gervena ve věci Nölle, C-16/90, EU:C:1991:233, bod 28). Z judikatury zejména vyplývá, že povinnost jednat s náležitou péčí především znamená, že pokud orgán rozhoduje o situaci úředníka nebo zaměstnance, vezme v úvahu všechny skutečnosti, které by mohly ovlivnit jeho

rozhodnutí, a přitom zohlední nejen zájem služby, ale rovněž zájem dotyčného úředníka (viz rozsudek ze dne 5. prosince 2006, Angelidis v. Parlament, T-416/03, EU:T:2006:375, bod 117 a citovaná judikatura).

- 219 V projednávaném případě zaprvé ze spisu nevyplývá, že Komise před šetřením EX/2010/010/IT zkoumala otázku skutečné demontáže všech výrobních zařízení italskými podniky účastnicími se režimu restrukturalizace (viz body 188 až 190 výše). V tomto ohledu je třeba připomenout, že před šetřením EX/2010/010/IT nebylo zachování sil protiprávní, neboť stále probíhal režim restrukturalizace (viz bod 211 výše). Zadruhé na rozdíl od toho, co tvrdí Italská republika, nebylo v žádném případě prokázáno, že před šetřením EX/2010/010/IT byla Komise informována o tom, že italské podniky-příjemci restrukturalizační podpory za úplnou demontáž zamýšlely zachovat sporná síla po ukončení demontáže. Zatřetí v případě pochybností o správném použití dotčené právní úpravy se Italská republika měla dotázat Komise, což neučinila (viz body 199 až 201 výše). Nelze tedy Komisi vytýkat, že sdělila italským orgánům své stanovisko týkající se demontáže sporných sil poprvé až v prvním sdělení ze dne 9. prosince 2010. Italská republika proto neprokázala existenci porušení zásady řádné správy a povinnosti jednat s náležitou péčí.
- 220 Vzhledem ke všem předchozím úvahám je třeba zamítnout první část třetího žalobního důvodu, a v důsledku toho třetí žalobní důvod v plném rozsahu.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 31 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1290/2005, čl. 11 odst. 3 druhého pododstavce, kapitoly 3 nařízení č. 885/2006, pokynů Komise stanovených v dokumentu VI/5330/97, jakož i porušení povinnosti uvést odůvodnění

- 221 Čtvrtý žalobní důvod se v podstatě dělí na dvě části, z nichž první vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění, porušení čl. 31 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1290/2005, porušení čl. 11 odst. 3 druhého pododstavce a kapitoly 3 nařízení č. 885/2006, jakož i z neposouzení stanoviska smírčího orgánu, a druhá vychází z porušení pokynů Komise stanovených v dokumentu VI/5330/97.

K první části čtvrtého žalobního důvodu vycházející v podstatě z porušení povinnosti uvést odůvodnění, čl. 31 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1290/2005, čl. 11 odst. 3 druhého pododstavce a kapitoly 3 nařízení č. 885/2006, jakož i z neposouzení stanoviska smírčího orgánu

- 222 Italská republika v podstatě uplatňuje, že napadené rozhodnutí porušuje čl. 31 odst. 3 druhý pododstavec nařízení č. 1290/2005, čl. 11 odst. 3 druhý pododstavec a kapitolu 3 nařízení č. 885/2006. Kromě toho namítá v podstatě neposouzení stanoviska smírčího orgánu, jakož i nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí k této otázce.
- 223 Komise argumenty Italské republiky zpochybňuje.
- 224 Zaprvé, pokud jde o údajné porušení čl. 31 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1290/2005, čl. 11 odst. 3 druhého pododstavce a kapitoly 3 nařízení č. 885/2006, je třeba, podobně jako Komise, poukázat na to, že Italská republika se spokojila s tvrzením, že k takovým porušením došlo, aniž svá tvrzení jakkoli podepřela.
- 225 Na základě čl. 76 písm. d) jednacího řádu přitom žaloba musí obsahovat, mimo předmětu sporu, dovolávané žalobní důvody a argumenty, jakož i stručný popis uvedených žalobních důvodů, což v projednávaném případě chybí.

- 226 Je tudíž třeba zamítnout žalobní důvod Italské republiky vycházející z porušení čl. 31 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1290/2005, z porušení čl. 11 odst. 3 druhého pododstavce a kapitoly 3 nařízení č. 885/2006 jako nepřijatelný.
- 227 Z druhého, pokud jde o žalobní důvod vycházející z neposouzení Komisí stanoviska vyjádřeného smírčím orgánem v jeho zprávě, je třeba připomenout, že podle čl. 31 odst. 3 nařízení č. 1290/2005:
- „Před vydáním rozhodnutí o zamítnutí financování oznámí Komise písemně výsledky kontrol a dotýčný členský stát písemně oznámí svou odpověď; poté se obě strany pokusí dosáhnout dohody o opatřeních, která mají být přijata.
- Není-li dosaženo dohody, může členský stát ve lhůtě čtyř měsíců požádat o zahájení řízení směřujícího ke smíření jejich postojů, jehož výsledky budou předmětem zprávy zaslané Komisi, která ji před vydáním rozhodnutí o zamítnutí financování posoudí.“
- 228 Z tohoto ustanovení vyplývá, že před přijetím rozhodnutí o zamítnutí financování má Komise pouze povinnost „posoudit“ zprávu smírčího orgánu, a tudíž tato není ve vztahu k ní závazná.
- 229 Kromě toho v projednávaném případě vyplývá ze zprávy smírčího orgánu ze dne 10. února 2013, že s ohledem na výkladové obtíže dotčené právní úpravy, kterým sama Komise musela čelit, vyzval smírčí orgán Komisi, aby zvážila na základě dokumentu VI/5330/97 snížení všech finančních oprav nebo jejich neuložení.
- 230 V dopise ze dne 28. března 2014, zaslaném Komisí italským orgánům po vyhlášení rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737), přitom Komise v podstatě vyloučila možnost snížit nebo neuložit všechny opravy z důvodu výkladových obtíží dotčené právní úpravy a uplatňovala především, že většina z 23 členských států, které se účastní restrukturalizačního režimu cukrovarnického odvětví, jasně vyložila tuto právní úpravu v tom smyslu, že ukládá demontáž sil, a tudíž že dotčená právní úprava nevyvolává výkladové problémy.
- 231 Komise tak tudíž implicitně, ale nutně, zaujala postoj ke stanovisku vyjádřenému smírčím orgánem v jeho zprávě.
- 232 Konečně na rozdíl od toho, co tvrdí Italská republika, může řádné odůvodnění spočívat v doslovném zopakování připomínek již vyjádřených Komisí.
- 233 Italská republika tedy není oprávněna dovolávat se neposouzení stanoviska vyjádřeného smírčím orgánem ani nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícího se tohoto stanoviska.
- 234 S ohledem na předcházející úvahy je třeba první část čtvrtého žalobního důvodu zamítnout.

K druhé části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z porušení pokynů stanovených v dokumentu VI/5330/97

- 235 Italská republika, podporovaná Francouzskou republikou a Maďarskem, vytýká Komisi, že porušila pokyny upravené v dokumentu VI/5330/97 z toho důvodu, že s ohledem jednak na objektivní výkladové obtíže dotčené právní úpravy ohledně otázky zachování sil v případě úplné demontáže a jednak na okamžité přijetí italskými orgány opatření k nápravě nesrovnalostí shledaných Komisí měla Komise snížit částku finanční opravy připadající na restrukturalizaci cukrovarnického průmyslu, nebo dokonce neuložit žádnou opravu v souladu s pokyny stanovenými v dokumentu VI/5330/97. V tomto ohledu poukazuje na to, že toto řešení by bylo rovněž v souladu se zásadami spravedlivého posouzení a řádné správy.

- 236 Komise argumenty Italské republiky zpochybňuje.
- 237 Podle přílohy 2 dokumentu VI/5330/97, nazvané „Finanční důsledky neprovedení kontrol členskými státy pro schválení účetní závěrky [záruční sekce] záručního fondu (EZOZF)“, se musí finanční opravy použít, pokud Komise shledá, že členské státy neprovedly kontroly konkrétně vyžadované použitelnými právními předpisy nebo v každém případě nezbytné k zajištění správnosti výdajů vynaložených záruční sekci EZOZF.
- 238 V příloze 2 dokumentu VI/5330/97, pod nadpisem „Mezní limity“, druhý pododstavec (dále jen „mezní limit uvedený v příloze 2 dokumentu VI/5330/97“) stanoví:
- „Pokud nedostatky vyplývají z nesprávného výkladu předpisů Společenství, s výjimkou případů, kdy by bylo přiměřené mít za to, že členský stát tyto obtíže projedná s Komisí, a pokud vnitrostátní orgány učinily nezbytné kroky k nápravě nedostatků hned poté, co byly odhaleny, mohou tyto ukazatele být zohledněny a vést k uplatnění nižší sazby nebo neprovedení opravy.“ (*neoficiální překlad*)
- 239 Úvodem je třeba připomenout, že Komise se tím, že přijme taková pravidla jak postupovat, jež mají mít účinky navenek, jako jsou pokyny, které jsou předmětem dokumentu VI/5330/97, a tím, že jejich zveřejněním nebo sdělením oznámí jako v projednávaném případě členským státům, že je napříště použije na příslušné případy, omezuje ve výkonu své posuzovací pravomoci a nemůže se od těchto pravidel odchýlit, aniž by byla případně sankcionována z důvodu porušení obecných právních zásad, jako je zásada rovného zacházení, právní jistoty, nebo ochrany legitimního očekávání. Nelze tedy vyloučit, že taková obecně závazná pravidla mohou za určitých podmínek a v závislosti na svém obsahu způsobovat právní následky a zejména, že se od nich správní orgán nemůže v konkrétním případě odchýlit, aniž uvede důvody, které jsou slučitelné s obecnými právními zásadami, jako je zásada rovného zacházení nebo ochrana legitimního očekávání, za podmínky, že takový přístup není v rozporu s jinými nadřazenými pravidly unijního práva [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. září 2011, Řecko v. Komise, T-344/05, nezveřejněný, EU:T:2011:440, bod 192; ze dne 16. září 2013, Španělsko v. Komise, T-3/07, nezveřejněný, EU:T:2013:473, bod 84 a citovaná judikatura, a ze dne 10. července 2014, Řecko v. Komise, T-376/12, EU:T:2014:623, bod 106 (nezveřejněný)].
- 240 Kromě toho je třeba poznamenat, že mezní limit uvedený v příloze 2 dokumentu VI/5330/97 je ukazatelem, který nezakládá automaticky právo na to, aby byl použit. Jak totiž dokládá znění dokumentu VI/5330/97, jeho použití podléhá splnění podmínek, zaprvé že konstatovaný nedostatek Komise v rámci postupu schvalování účetních závěrek vyplývá z nesprávného výkladu právní úpravy Evropské unie a zadruhé že vnitrostátní orgány učinily vše nezbytné k nápravě nedostatku, jakmile byl Komisí zjištěn.
- 241 Pokud jde o první podmínku použití mezního případu stanoveného v příloze 2 dokumentu VI/5330/97, je třeba nejprve poukázat na to, že Italská republika, Francouzská republika a Maďarsko tvrdily, že některé členské státy zaznamenaly obtíže s výkladem nařízení č. 320/2006 a č. 968/2006, zejména pokud jde o pojem „výrobní zařízení“ a možnost zachovat sila určená pro skladování v rámci úplné demontáže cukrovaru. Kromě toho Francouzská republika a Maďarsko tvrdily, že Komise sama měla obtíže s výkladem a že se její stanovisko průběžně měnilo. Rovněž smírčí orgán měl za to, že se Komise potýkala s výkladovými obtížemi, neboť v roce 2006 požádala svou právní službu o stanovisko. Konečně je třeba shledat, že rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12, EU:C:2013:737), upravoval pouze otázku, za jakých podmínek se silo vymyká kvalifikaci výrobního zařízení, kterého se týká povinnost demontáže, ale nerozhodl o otázce, v jakém okamžiku je třeba posuzovat využívání sil, ani o otázce, zda povinnost demontáže vyžaduje nutně i zničení výrobních zařízení.
- 242 Vzhledem k okolnostem připomenutým v bodě 241 výše a na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, je nutno shledat, že dotčená právní úprava vyvolává výkladové obtíže ve vztahu k otázce zachování sil v případě úplné demontáže.

- 243 Toto konstatování nemůže být vyvráceno argumentem Komise, podle kterého Komise vždy poskytovala zcela konzistentní informace týkající se povinnosti demontáže sil členskými státy, které tuto otázku položily, což nebylo prokázáno, a v každém případě nemá vliv na dotčené zjištění existence objektivních výkladových obtíží dotčené právní úpravy ve vztahu k otázce zachování sil v případě úplné demontáže.
- 244 V projednávaném případě je tedy první podmínka pro použití mezního případu stanoveného v příloze 2 dokumentu VI/5330/97 splněna.
- 245 Pokud jde o druhou podmínku použití mezního případu uvedeného v příloze 2 dokumentu VI/5330/97, podle které musí členský stát přijmout opatření k nápravě nedostatku, jakmile byl nedostatek odhalen, je třeba poukázat na to, že Italská republika neprodleně přijala opatření za účelem dosažení souladu s postojem Komise vyjádřeným v prvním sdělení ze dne 9. prosince 2010 a požádala AGEA o pozastavení uvolňování jistot složených příjemci restrukturalizační podpory v souladu s článkem 16 nařízení č. 968/2006. Kromě toho Italská republika předložila dopisy zaslané AGEA italským podnikům, příjemcům restrukturalizační podpory, ve kterých se uvádí, že AGEA nemůže uvolnit jistoty a že byly upozorněny na to, že mají demontovat sila před 30. září 2011.
- 246 Druhá podmínka použití mezního případu uvedeného v příloze 2 dokumentu VI/5330/97 byla tudíž rovněž splněna.
- 247 Z použití slovesa „moci“ ve znění mezního limitu uvedeného v příloze 2 dokumentu VI/5330/97 však vyplývá, že Komise má posuzovací pravomoc pro účely jeho použití, a tudíž není povinna snížit nebo neuložit veškeré finanční opravy, i když byly podmínky připomínané v bodě 240 výše splněny.
- 248 Komise může zejména odmítnout použít mezní případ uvedený v příloze 2 dokumentu VI/5330/97, jestliže by toto použití mohlo vést k porušení obecných zásad unijního práva, jako jsou zásady proporcionality a zásada rovného zacházení.
- 249 V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že v příloze protokolu z dvoustranného jednání ze dne 4. května 2011 je připomínán postoj obhajovaný Komisí v rámci tohoto jednání, podle něhož italscí výrobci cukru tím, že se vyhnuli demontáži, získali restrukturalizační podporu za úplnou demontáž, nevynaložili žádné náklady za účelem demontáže sporných sil, a dosáhli finančního zisku z využití těchto sil, zatímco výrobci jiných členských států, kteří demontovali svá sila určená ke skladování, museli nést veškeré náklady s tím spojené, aniž z toho měli finanční zisk. Komise tedy dospěla k názoru, že na základě zásady rovného zacházení nemůže souhlasit se zachováním sporných sil v Itálii, když upřela toto právo jiným členským státům.
- 250 Tento postoj Komise opakuje v žalobní odpovědi, kde uvádí, že zachování sporných sil znamenalo významnou výhodu pro italské výrobce v porovnání s jejich konkurenty pocházejícími z jiných členských států, kteří provedli demontáž.
- 251 S ohledem na výše uvedené je správné, že Komise měla v podstatě za to, že v případě, kdy nedošlo ke zničení sil, by použití mezního případu uvedeného v příloze 2 dokumentu VI/5330/97 vedlo k nerovnému zacházení mezi italskými výrobci cukru a výrobci pocházejícími z jiných členských států, kteří museli přistoupit ke zničení sil, aby získali restrukturalizační podporu za úplnou demontáž.
- 252 Nelze proto vytýkat Komisi, že mezní případ uvedený v příloze 2 dokumentu VI/5330/97 nepoužila.
- 253 S ohledem na výše uvedené je tedy třeba zamítnout druhou část čtvrtého žalobního důvodu, a tudíž čtvrtý žalobní důvod v plném rozsahu.

K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 9 odst. 3 nařízení č. 883/2006, zásady rovného zacházení, jakož i ze zkreslení skutkového stavu

254 Pátý žalobní důvod je vznesen na podporu návrhu na zrušení opravy za opožděnou platbu zůstatku porážkových premií týkajících se roku žádosti 2004 a dělí se v podstatě na tři části vycházející z porušení čl. 9 odst. 3 nařízení č. 883/2006, zadržé z porušení zásady rovného zacházení a zatřetí ze zkreslení skutkového stavu.

K první části pátého žalobního důvodu vycházející z porušení čl. 9 odst. 3 nařízení č. 883/2006

255 Italská republika Komisi v podstatě vytýká, že nepřipustila, že překročení lhůty pro platbu zůstatků porážkových premií týkajících se roku žádosti 2004 (dále jen „sporné platby“) vyplývalo z existence zvláštních podmínek řízení ve smyslu čl. 9 odst. 3 nařízení č. 883/2006, které v tomto případě odůvodňovaly neexistenci oprav.

256 Komise žalobní důvod Italské republiky zpochybňuje.

257 Bod 15 odůvodnění nařízení č. 883/2006 zní:

„Zemědělské právní předpisy Společenství mají v rámci EZZF lhůty pro platbu podpor příjemcům, které musí členské státy dodržovat. Jakákoli platba provedená po těchto předepsaných lhůtách, jejíž zpoždění není odůvodněno, se považuje za neoprávněný výdaj a ten by jako takový neměl být předmětem následné úhrady ze strany Komise. Nicméně aby byl finanční dopad přizpůsoben v poměru ke zpoždění, které je při platbě zjištěno, je třeba stanovit, že Komise použije odstupňované snížení plateb podle velikosti zjištěného překročení lhůty. Musí být také stanoveno paušální rozpětí, a to zejména proto, aby se nemuselo uplatnit snížení, jsou-li platební zpoždění výsledkem sporných postupů.“

258 Článek 9 nařízení č. 883/2006, ve znění nařízení Komise (ES) č. 451/2009, kterým se mění nařízení č. 883/2006 (Úř. věst. 2009, L 135, s. 12), stanoví:

„1. Výdaje uhrazené po uplynutí platebních lhůt jsou způsobilé pro financování Společenstvím a měsíční platby jsou předmětem sníženého zaúčtování v souladu s těmito pravidly:

- a) jestliže výdaje uhrazené pozdě představují maximálně 4 % výdajů uhrazených s dodržáním splatností a lhůt, žádné snížení se neuplatňuje;
- b) je-li vyčerpáno povolené rozpětí ve výši 4 %, snižuje se každý další výdaj uskutečněný se zpožděním podle těchto pravidel:
 - u výdajů uhrazených v prvním měsíci následujícím po měsíci, v němž uplynula platební lhůta, je výdaj snížen o 10 %,
 - u výdajů uhrazených v druhém měsíci následujícím po měsíci, v němž uplynula platební lhůta, je výdaj snížen o 25 %,
 - u výdajů uhrazených v třetím měsíci následujícím po měsíci, v němž uplynula platební lhůta, je výdaj snížen o 45 %,
 - u výdajů uhrazených ve čtvrtém měsíci následujícím po měsíci, v němž uplynula platební lhůta, je výdaj snížen o 70 %,

– u výdajů uhrazených po čtvrtém měsíci následujícím po měsíci, v němž uplynula platební lhůta, je výdaj snížen o 100 %;

c) rozpětí ve výši 4 % uvedené v odst. 1 písm. a) a b) se zvýší na 5 % v případě plateb, u nichž platební lhůta uplyne po 15. říjnu 2009.

[...]

3. Komise použije jiné odstupňování, než jsou odstupňování stanovená v odstavcích 1 a 2 a/nebo nižší sazby pro snížení, popřípadě nulové sazby, jestliže se u některých opatření objeví zvláštních podmínky řízení, nebo když členské státy předloží oprávněná zdůvodnění.

[...]“

259 Podle judikatury při výpočtu finančních výdajů k tíži EZOZF je nutno vycházet z toho, že jsou dodržovány lhůty stanovené použitelnou zemědělskou právní úpravou. V důsledku toho, pokud tedy vnitrostátní orgány po uplynutí lhůty nadále vyplácejí podpory, je tím EZOZF zatěžován nepřipustnými, a proto nezpůsobilými výdaji (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudky ze dne 28. října 1999, *Itálie v. Komise*, C-253/97, EU:C:1999:527, bod 126, a ze dne 12. září 2007, *Řecko v. Komise*, T-243/05, EU:T:2007:270, bod 116). Proto musí členský stát svůj kontrolní systém upravit tak, aby zohledňoval lhůtu k platbě podpor stanovenou unijním právem. Navíc hranice 4 % nebo 5 %, stanovená v čl. 9 odst. 1 písm. a) a c) nařízení č. 883/2006, slouží právě k tomu, aby členskými státy poskytovala možnost uskutečnit dodatečné kontroly, přičemž je upřesněno, že počet měsíců, o které je lhůta překročena, nemá vliv na platby, které tento práh nepřesahují (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 12. září 2007, *Řecko v. Komise*, T-243/05, EU:T:2007:270, bod 116).

260 Kromě toho podle judikatury členský stát musí prokázat, že podmínky čl. 9 odst. 3 nařízení č. 883/2006 byly splněny, tj. musí prokázat, že u některých opatření nastaly zvláštní podmínky řízení, nebo podat řádné odůvodnění. Musí zejména prokázat, že prodlení nepřesáhla přiměřené lhůty (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudky ze dne 18. září 2003, *Řecko v. Komise*, C-331/00, EU:C:2003:472, bod 117, ze dne 11. června 2009, *Řecko v. Komise*, T-33/07, nezveřejněný, EU:T:2009:195, bod 372, a ze dne 26. září 2012, *Itálie v. Komise*, T-84/09, nezveřejněný, EU:T:2012:471, bod 136).

261 Konečně jelikož čl. 9 odst. 3 nařízení č. 883/2006 zavádí výjimku, musí být vykládán restriktivně (obdobně viz rozsudek ze dne 26. září 2012, *Itálie v. Komise*, T-84/09, nezveřejněný, EU:T:2012:471, bod 137 a citovaná judikatura).

262 Italská republika v projednávané věci nezpochybnuje zpoždění v platbách. Nezpochybnuje ani skutečnost, že výdaje vynaložené se zpožděním přesahují rozpětí 5 % výdajů uhrazených s dodržením splatností a lhůt. Tvrdí však, že zpoždění jsou odůvodněna zvláštními podmínkami řízení. Podle ní se tyto zvláštní podmínky řízení v Itálii vyznačovaly existencí několika komplexních řízení o sporech týkajících se správnosti některých výdajů, které učinila, a skutečností, že v důsledku posledně uvedených řízení Agenzia per i pagamenti veneta in agricoltura (AVEPA, platební agentura pro Benátsko, Itálie) pozastavila všechny platby, které měly být vyplaceny podnikům zapojeným do těchto řízení.

263 Zaprvé je třeba připomenout, že oznámením Nucleo Antifrodi Carabinieri di Parma (Itálie) (protikorupční policejní jednotka v Parmě, Itálie) ze dne 7. února 2005, byly AVEPA a AGEA informovány o údajném podvodu týkajícím se Fondů v souvislosti zejména se zvláštními prémie pro býky a extenzifikačními platbami pro roky 2000 až 2003, vyplacenými několika italským podnikům.

264 Z důvodu tohoto oznámení bylo proti těmto podnikům zahájeno trestní řízení u Tribunale di Treviso (soud v Trevisu, Itálie) a předběžné projednání bylo nařízeno na 2. října 2006.

- 265 S ohledem na výše uvedené přijala AVEPA opatření k pozastavení všech zpochybňovaných plateb, které měly být vyplaceny dvěma podnikům, v souladu s čl. 33 odst. 1 italského decreto legislativo (legislativní nařízení) č. 228/2001 ze dne 18. května 2001 (dále jen „legislativní nařízení č. 228“), podle kterého: „[v]yplácení schválenými platebními agenturami se pozastavuje vůči příjemcům podpory, ohledně kterých ověřovací a kontrolní subjekty předaly podrobné informace týkající se neoprávněné platby k tíži rozpočtu Společenství nebo vnitrostátního rozpočtu, a to až do doby, než budou tyto skutečnosti definitivně prokázány“. (*neoficiální překlad*)
- 266 Zároveň Procura presso la Corte dei Conti per il Veneto (státní zastupitelství při Účetním dvoře pro Benátsko, Itálie) podalo žalobu ke Corte dei Conti per il Veneto (Účetní dvůr pro Benátsko, Itálie) ve stejné věci. Dne 23. září 2009 tento soud rozhodl *ante causam* o obstarání majetku dotčených podniků, příjemců podpory, jakož i plateb, když byly tyto podniky věřiteli vůči APEVA, s výjimkou především sporných plateb.
- 267 S ohledem na toto rozhodnutí obnovila AVEPA dne 19. října 2009 vyplácení některých pozastavených částek, které nespádaly do zajištění *ante causam*, včetně porážkových premií týkajících se roku žádosti 2004, které byly předmětem sporných plateb.
- 268 Kromě toho je třeba konstatovat, že Italská republika netvrdila, že sporné platby byly předmětem trestního a účetního řízení uvedených v bodech 264 a 266 výše. Naopak v rámci dotčeného postupu schvalování účtů připustila, že sporné platby týkající se rozpočtových položek 050302092124023, 050302102124033 a 050302992128007 nebylo možné konkrétně spojit s určitým rozsudkem, avšak současně uplatňovala „neoddělitelnou spojitost“ mezi platbami dotčenými v řízení popsanych v bodech 263 až 266 výše a spornými platbami.
- 269 S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že vnitrostátní řízení, na něž poukazuje Italská republika, se netýkají sporných plateb, a tudíž že pozastavení sporných plateb není důsledkem určitého soudního řízení nebo rozsudku, nýbrž důsledkem použití čl. 33 odst. 1 legislativního nařízení č. 228 agenturou AVEPA.
- 270 Z druhého je třeba uvést, že řízení o pozastavení plateb podle článku 33 legislativního nařízení č. 228 je používáno jako preventivní opatření. Spočívá v tom, že se předpokládá nesrovnalosti, pokud bylo v tomto smyslu vydáno stanovisko kontrolními orgány před konečným prokázáním skutečností, a ve vyplácení dotčených částek pouze tomu příjemci podpory, který je nakonec shledán nevinným. Podle judikatury jde tedy v zásadě takový přístup proti dodržování platebních lhůt (rozsudek ze dne 26. září 2012, Itálie v. Komise, T-84/09, nezveřejněný, EU:T:2012:471, bod 140).
- 271 Je proto třeba shledat, podobně jako Komise, že v projednávaném případě řízení o pozastavení sporných plateb nevedlo ke vzniku zvláštních podmínek řízení. Řízení o pozastavení plateb uvedené v článku 33 legislativního nařízení č. 228 totiž představuje výjimku z platebních lhůt, která zasahuje do řádného fungování použitelných unijních pravidel (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. září 2012, Itálie v. Komise, T-84/09, nezveřejněný, EU:T:2012:471, bod 142).
- 272 Zatřetí i přes výzvu Komise, připomínanou smířcím orgánem v jeho zprávě ze dne 6. května 2014, Italská republika nepředložila žádný důkaz, který by prokazoval, že hranice 5 % byla překročena výlučně z důvodu plateb, které byly napadeny u vnitrostátních soudů.
- 273 Argument uplatňovaný Italskou republikou v replice, podle kterého Komise nesprávně vyžadovala, aby Italská republika prokázala, že zpoždění sporných plateb má původ v jediném rozsudku, musí být odmítnut. Z dopisu ze dne 18. ledna 2012, zasláního Komisí Italské republice na základě čl. 11 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 885/2006, totiž vyplývá, že za účelem použití čl. 9 odst. 3 nařízení č. 883/2006 požádala Komise italské orgány, aby prokázaly, že hranice 4 % uvedená v čl. 9 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2006 a později zvýšená na 5 % podle čl. 9 odst. 1 písm. c) téhož nařízení byla překročena z důvodu soudních řízení, a nikoli z důvodu jediného rozsudku. V dopise ze dne 18. ledna

2012 Komise mimo jiné naposledy vyzvala italské orgány, aby předložily kopie rozsudků uvádějící překročené částky pro každou z následujících rozpočtových položek: 050302092124023, 050302102124033 a 050302992128007.

- 274 Začtvrté a na posledním místě, složitost řízení o sporech před soudem v Trevisu a Účetním dvorem pro Benátsko, jakož i výjimečná povaha projednávaného případu, kterých se dovolává Italská republika, navíc nemohou odůvodnit opoždění sporných plateb, jelikož jak bylo připomenuto v bodě 259 výše, hranice 5 % uvedená v čl. 9 odst. 1 písm. c) nařízení č. 883/2006 slouží právě k tomu, aby členským státům poskytla možnost uskutečnit dodatečné kontroly, aniž má počet měsíců, o které je lhůta překročena, vliv na platby, které tento práh nepřekračují (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudky ze dne 5. července 2012, *Řecko v. Komise*, T-86/08, EU:T:2012:345, bod 191, a ze dne 26. září 2012, *Itálie v. Komise*, T-84/09, nezveřejněný, EU:T:2012:471, bod 146).
- 275 S ohledem na výše uvedené se Komise nedopustila pochybení tím, že měla jednak za to, že nedodržení platebních lhůt vyplývající ze soudních řízení se musí pohybovat v rámci 5% hranice uvedené v čl. 9 odst. 1 písm. c) nařízení č. 883/2006, a jednak že skutečnost, že provedení platby se zpožděním z důvodu sporu, který má určit přípustnost plateb předtím zamítnutých nebo pozastavených vnitrostátními orgány, nepředstavuje zvláštní podmínky řízení ve smyslu čl. 9 odst. 3 nařízení č. 883/2006, což je hledisko, které Komise sdělila Italské republice v dopise ze dne 2. července 2014 (viz bod 41 výše).
- 276 První část pátého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

K druhé části pátého žalobního důvodu vycházející z porušení zásady rovného zacházení

- 277 Italská republika vytýká Komisi, že porušila zásadu rovného zacházení tím, že uplatnila opravu na sporné platby ohledně zůstatku porážkových premií týkajících se roku žádosti 2004, přestože tyto platby byly v podobné situaci jako opožděné platby týkající se výdajů, které byly předmětem zajištění *ante causam* nařízeným Účetním dvorem pro Benátsko ve výši přibližně 4,4 milionu eur, u kterých Komise žádnou opravu nepoužila.
- 278 Komise argumenty Italské republiky zpochybňuje.
- 279 Z ustálené judikatury vyplývá, že zásada rovného zacházení nebo zákazu diskriminace vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněné (rozsudky ze dne 9. září 2004, *Španělsko v. Komise*, C-304/01, EU:C:2004:495, bod 31; ze dne 14. prosince 2004, *Swedish Match*, C-210/03, Sb. rozh., EU:C:2004:802, bod 70, a ze dne 21. července 2011, *Nagy*, C-21/10, EU:C:2011:505, bod 47).
- 280 Komise poté, co uvedla, že argumentace Italské republiky není jasná, ve své žalobní odpovědi objasnila, že navzdory opožděnosti plateb, které byly předmětem zajištění *ante causam* nařízeného Účetním dvorem pro Benátsko, nebyly tyto platby zahrnuty do opravy z důvodu uvedení, v jednotlivých rozpočtových položkách, pro něž byly platby určeny, hranice 4 %, přičemž v případě sporných plateb tomu tak nebylo.
- 281 Italská republika tato tvrzení nezpochybňuje a omezuje se na tvrzení, že všechny opožděné platby, na něž se uplatnil postup schvalování účetní závěrky, měly být odůvodněny obecnou nutností prozatímního zajištění, což se projevilo ze strany AVEPA přijetím opatření k pozastavení všech plateb, které měly být vyplaceny dotčeným podnikům v probíhajících řízeních v Itálii v souladu s článkem 33 legislativního nařízení č. 228.

- 282 Z bodu 266 a bodu 271 výše vyplývá jednak, že Účetní dvůr pro Benátsko nezahrnul sporné platby do částek, které byly předmětem zajištění *ante causam*, které nařídil, a jednak že řízení o pozastavení plateb uvedené v článku 33 legislativního nařízení č. 228 odporuje požadavku dodržování právní úpravy Evropské unie týkající se platebních lhůt. Italská republika se tudíž nemůže dovolávat obecné zajišťovací nutnosti, která by odůvodňovala pozastavení sporných plateb agenturou AVEPA.
- 283 Italská republika rovněž nepochybně, že v rozpočtových položkách, na něž byly zaneseny platby ve výši 4,4 milionu eura, uváděly hranici 4 %, zatímco hranice 5 % nebyla v rozpočtových položkách příslušejícím ke sporným platbám zmíněna.
- 284 S ohledem na výše uvedené Italská republika neprokázala, že sporné platby a platby, na něž se vztahuje hranice 4 %, ve výši 4,4 milionu eura byly ve srovnatelné situaci, a tudíž že Komise porušila zásadu rovného zacházení tím, že uložila opravu pouze pro sporné platby.
- 285 Druhou část pátého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

Ke třetí části pátého důvodu vycházející ze zkreslení skutkového stavu

- 286 Italská republika Komisi vytýká, že zkreslila skutkový stav. V žalobě pouze uvádí, že „[s] ohledem na výše uvedené, se napadené rozhodnutí jeví, pokud jde o část napadanou v prvním žalobním důvodu, protiprávní z důvodu zkreslení skutkového stavu“.
- 287 Komise v písemných vyjádřeních tento žalobní důvod nepochybně. Na jednání však Komise vznesla námitku nepřipustnosti proti tomuto žalobnímu důvodu pro nejasnost.
- 288 Italská republika rovněž na jednání namítala nepřipustnost námitky nepřipustnosti vznesenou Komisí a uplatňovala, že její opožděnost porušuje kontradiktornost řízení před Tribunálem. Italská republika však upřesnila, že Tribunál může na jednání zkoumat i bez návrhu nepřipustnost dotčeného žalobního důvodu. Konečně, pro případ, že by tak Tribunál zamýšlel učinit, Italská republika upřesnila, že svým žalobním důvodem vycházejícím ze zkreslení skutkového stavu se v podstatě snaží zpochybnit posouzení skutkových okolností projednávaného případu provedeného Komisí. Z pohledu Italské republiky okolnosti projednávaného případu odůvodňují prodlení se spornými platbami.
- 289 Je třeba připomenout, že unijní soud je oprávněn posoudit podle okolností každého případu, zda řádný výkon spravedlnosti odůvodňuje zamítnutí žaloby z meritorního hlediska, aniž předtím rozhodne o její nepřipustnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. února 2002, Rada v. Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, bod 52).
- 290 Z vysvětlení poskytnutých Italskou republikou na jednání, připomenutých v bodě 288 výše, vyplývá, že svým žalobním důvodem vyplývajícím ze zkreslení skutkového stavu zamýšlela implicitně, avšak nutně vytknout Komisi, že se dopustila zjevně nesprávného posouzení skutkových okolností.
- 291 Z bodů 263 až 275 výše přitom vyplývá, že skutkové okolnosti uváděné Italskou republikou nevedly ke vzniku zvláštních podmínek řízení ve smyslu čl. 9 odst. 3 nařízení č. 883/2006, které by mohly odůvodnit opožděnost sporných plateb. Italská republika se tedy nemůže důvodně dovolávat existence zjevně nesprávného posouzení napadeného rozhodnutí.
- 292 Jelikož třetí část pátého žalobního důvodu není opodstatněná, je třeba ji zamítnout, aniž je třeba rozhodnout o námitkách nepřipustnosti vznesených na jednání Komisí a Italskou republikou.
- 293 S ohledem na předcházející úvahy je třeba pátý žalobní důvod zamítnout.

Šestý žalobní důvod, vycházející z porušení článku 20 nařízení č. 501/2008, jakož i zásad legitimního očekávání a přičitatelnosti finančních oprav členským státům

294 Šestý žalobní důvod je vznesen na podporu návrhu na zrušení opravy za zpožděnou platbu některých výdajů na informační a propagační opatření na podporu zemědělských produktů. Italská republika vytýká Komisi, že vůči ní uplatnila finanční opravu za nedodržení lhůty 60 kalendářních dnů, uvedené v čl. 20 prvním pododstavci nařízení č. 501/2008, mezi obdržáním žádostí o platbu a skutečným vyplacením některých podpor týkajících se informačních a propagačních opatření na podporu zemědělských produktů, které byly poskytnuty v rozpočtových letech 2009 a 2010. Italská republika zaprvé v podstatě tvrdí, že nedodržení platební lhůty stanovené v čl. 20 prvním podstavci nařízení č. 501/2008 vzniklo v důsledku z nesprávného vyhotovení službami Komise italského znění čl. 20 druhého pododstavce druhé věty tohoto nařízení, ve znění platném před vstupem opravy zveřejněné v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 18. října 2012 (Úř. Věst. 2012, L 287, s. 25, dále jen „sporné ustanovení“) v platnost, a tudíž že překročení lhůty uvedené v čl. 20 prvním pododstavci nařízení č. 501/2008 jí nelze přičítat. Proto by podle ní nebylo spravedlivé přičítat jí následky vyplývající z použití sporného ustanovení, zejména vzhledem k tomu, že v projednávaném případě nelze shledat, že byla způsobena újma unijnímu rozpočtu. Kromě toho je pochybení, kterého se údajně dopustila, zjevně ospravedlnitelné. Zadruhé uplatňuje, že finanční oprava použitá Komisí přiznává zpětný účinek spornému ustanovení a porušuje zásadu ochrany legitimního očekávání.

295 Komise argumenty Italské republiky zpochybňuje.

296 Článek 20 nařízení č. 501/2008 stanoví:

„Členský stát provede platby stanovené ve člancích 18 a 19 do šedesáti kalendářních dnů od přijetí žádosti o platbu.

Tato lhůta se však během období šedesáti dnů od prvního zaevidování žádosti o platbu může kdykoli pozastavit oznámením smluvnímu věřiteli, že jeho žádost není přípustná, nebo že pohledávka není vymahatelná, nebo že pohledávka není odůvodněna doklady požadovanými pro každou dodatečnou žádost, nebo že členský stát požaduje za nezbytné obdržení dodatečných informací nebo provedení kontrol. Lhůta započne znovu běžet dnem přijetí požadovaných informací nebo dnem provedení ověření členským státem; tyto informace nebo ověření musí být předány ve lhůtě třiceti kalendářních dnů po jejich oznámení.

[...]“

297 Italské znění čl. 20 druhého pododstavce nařízení č. 501/2008, před opravou zveřejněnou v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 18. října 2012, stanoví:

„Tato lhůta se však během období šedesáti dnů od prvního zápisu žádosti o platbu může kdykoli pozastavit oznámením smluvnímu věřiteli, že jeho žádost není přijatelná, nebo že pohledávka není splatná, nebo že pohledávka není odůvodněna doklady požadovanými pro každou dodatečnou žádost, nebo že členský stát požaduje za nezbytné obdržení dodatečných informací nebo provedení kontrol. Lhůta započne znovu běžet dnem přijetí požadovaných informací nebo dnem provedení ověření členským státem; tyto informace nebo ověření musí být předány ve lhůtě třiceti kalendářních dnů po jejich oznámení.“

(„Tale termine può tuttavia essere sospeso in qualunque momento del periodo di 60 giorni successivo alla prima registrazione della domanda di pagamento, mediante notifica all'organizzazione contraente creditrice che la domanda non è ricevibile, in quanto il credito non è esigibile oppure la domanda non è corredata dei documenti giustificativi necessari per le domande successive o lo Stato membro ritiene necessario richiedere informazioni supplementari o procedere a verifiche. Il termine decorre

nuovamente a partire dalla data di ricevimento delle informazioni richieste o dalla data delle verifiche effettuate dallo Stato membro, che devono essere trasmesse o rispettivamente effettuate entro un termine di 30 giorni di calendario a decorrere dalla notifica.“)

- 298 Oprava zveřejněná v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 18. října 2012 nahradila ve sporném ustanovení výraz „znovu běží“ („decorre nuovamente“) výrazem „započne znovu běžet“ („continua a decorrere“).
- 299 Kromě toho z ustálené judikatury vyplývá, že nutnost jednotného výkladu unijní právní úpravy vylučuje, aby se určité ustanovení posuzovalo odděleně, avšak v případě pochybností vyžaduje, aby bylo vykládáno a uplatňováno ve světle znění v jiných úředních jazycích (rozsudek ze dne 17. října 1996, *Lubella*, C-64/95, EU:C:1996:388, bod 17).
- 300 Zaprvé, pokud jde o žalobní důvody uplatňované Italskou republikou, které vycházejí v podstatě z porušení článku 20 nařízení č. 501/2008 a z neexistence přičitatelnosti italským orgánům nedodržení lhůty k provedení platby uvedené v prvním pododstavci tohoto článku, zaprvé je třeba poukázat na to, že italské znění čl. 20 druhého pododstavce nařízení č. 501/2008 bylo nejednoznačné v tom, že ve větě první se týkalo výslovně pozastavení lhůty stanovené v prvním pododstavci článku 20 tohoto nařízení („může kdykoli pozastavit“ – v italštině: „tale termine puo' [...] essere sospeso“), zatímco druhá věta, zdá se, odkazuje na přerušení téže lhůty („[z]novu běží dnem přijetí požadovaných informací nebo dnem provedení ověření členským státem“ – v italštině: „[i]l termine decorre nuovamente a partire dalla data di ricevimento delle informazioni richieste o dalla data delle verifiche effettuate dallo Stato membro [...]“).
- 301 Zadruhé Italská republika nezpochybňuje tvrzení Komise, podle něhož články 2941 a následující italského občanského zákoníku rozlišují mezi stavěním lhůty a přerušením lhůty, kdy v případě přerušení začne běžet lhůta nová, kdežto v případě stavění se lhůta, která uběhla před událostí, jež vyvolala její stavění, započítá do lhůty, která začne běžet poté, co pomine událost, která byla důvodem pro její zastavení.
- 302 Na základě judikatury připomínané v bodě 299 výše tudíž Italská republika nemohla vykládat sporné ustanovení tak, že jí umožňuje, na základě žádostí o dodatečné informace a ověření věřitelských smluvních organizací, přerušit lhůtu stanovenou v prvním pododstavci článku 20 nařízení č. 501/2008, aniž si předem ověřila, zda jiná jazyková znění sporného ustanovení potvrzují její výklad, a případně vyložit a použít toto ustanovení ve světle znění zavedených v jiných úředních jazycích, jakož i systematiky a účelu právní úpravy, jejíž je součástí (obdobně viz rozsudky ze dne 27. října 1977, *Bouchereau*, 30/77, EU:C:1977:172, bod 14, a ze dne 9. ledna 2003, *Givane a další*, C-257/00, EU:C:2003:8, bod 37).
- 303 Italská republika přitom v projednávaném případě použila sporné ustanovení bez ohledu na jeho nejednoznačnost ve vztahu k čl. 20 druhému pododstavci první větě nařízení č. 501/2008, aniž vzala v potaz jiná jazyková znění čl. 20 druhého pododstavce nařízení č. 501/2008, a je tedy výlučně odpovědná za porušení platební lhůty uvedené v čl. 20 prvním pododstavci nařízení č. 501/2008.
- 304 Žalobní důvody vycházející z porušení článku 20 nařízení č. 501/2008 a z neexistence přičitatelnosti platebního prodlení Italské republiky musí být zamítnuty.
- 305 Zadruhé pokud jde o údajné porušení zásady ochrany legitimního očekávání z důvodu retroaktivního použití takového sporného ustanovení, jako je ustanovení, které bylo opraveno v roce 2012, je třeba připomenout, že podle judikatury je možné dovolávat se této zásady proti unijní právní úpravě pouze tehdy, pokud sama Unie předtím vytvořila situaci, která mohla vyvolat legitimní očekávání (viz rozsudek ze dne 15. ledna 2002, *Weidacher*, C-179/00, EU:C:2002:18, bod 31 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 10. června 2009, *Polsko v. Komise*, T-257/04, EU:T:2009:182, bod 245).

- 306 V projednávaném případě přitom není prokázáno, že Unie vytvořila situaci umožňující Italské republice pokládat sporné ustanovení za správné a legitimně očekávat, že ho může použít.
- 307 Zprvč ze sdělení ze dne 27. dubna 2010 zasláného na základě čl. 11 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 885/2006 (viz bod 43 výše) v podstatě vyplývá, že jednak Komise již během dvou předchozích šetření shledala problémy s prodlením v platbách ze strany Italské republiky a jednak že od roku 2005 útvary Komise v jejich korespondenci s italskými orgány vždy vysvětlovaly, jakým způsobem je třeba vykládat ustanovení, která byla v té době předmětem článku 20 nařízení č. 883/2006.
- 308 Proto také Komise v odpovědi na organizační procesní opatření přijaté na základě čl. 89 jednacího řádu napsala dopis ze dne 9. února 2006, který zaslala Italské republice v rámci předchozího šetření, v němž výslovně uvádí, že „[l]hůta pro platbu musí započít znovu běžet, jakmile byly očekávané informace obdrženy nebo proběhlo ověření“.
- 309 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že právní úpravou, která se použije na skutečnosti dotčené šetřením uvedeným v bodě 308 výše není článek 20 nařízení č. 501/2008, ale čl. 12 odst. 5 nařízení Komise (ES) č. 94/2002 ze dne 18. ledna 2002, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 2826/2000 o informačních a propagačních opatřeních pro zemědělské produkty na vnitřním trhu (Úř. věst. 2002, L 17, s. 30; Zvl. vyd. 03/35, s. 47). Obě tato ustanovení jsou však v podstatě totožná. Článek 12 odst. 5 nařízení č. 94/2002 totiž stanoví:
- „Členský stát uskuteční platby podle předchozích odstavců do šedesáti kalendářních dnů od přijetí žádosti. Tato lhůta však může být kdykoli stavena během šedesáti dnů po první registraci žádosti sdělením dodavateli, že žádost není přípustná, protože buď částka není splatná, nebo nebyly předloženy nezbytné podklady pro všechny dodatečné žádosti, anebo členský stát považuje za nezbytné, aby obdržel další informace nebo provedl další kontroly. Lhůta pro platbu začíná znovu plynout ode dne obdržení požadovaných informací, které musí být poskytnuty do třiceti kalendářních dnů. Kromě případů vyšší moci se částka hrazená členskému státu v případě, že výše uvedené platby byly uskutečněny později, snižuje v souladu s článkem 4 nařízení (ES) č. 296/96.“
- 310 Je tedy třeba mít za to, že Komise před přijetím napadeného rozhodnutí několikrát informovala italské orgány o způsobu, jakým je třeba počítat platební lhůtu šedesáti dnů po jejím stavení.
- 311 Zadruhé Italská republika na jednání potvrdila, že v okamžiku, kdy byl dotčený postup schvalování zahájen, informovala Italská republika Komisi o problému s překladem sporného ustanovení. Italská republika si tudíž byla vědoma, že sporné ustanovení nebylo správné, ale rozhodla se ho přesto použít.
- 312 S ohledem na výše uvedené Italská republika nemůže tvrdit, že sporné ustanovení vedlo vůči ní ke vzniku legitimního očekávání.
- 313 Zatřetí a konečně je třeba odmítnout argument Italské republiky, podle kterého nedodržení platebních lhůt nevedlo ke vzniku újmy pro rozpočet Unie, a tudíž by nebylo spravedlivé, aby nesla následky použití sporného ustanovení.
- 314 Z judikatury totiž vyplývá, že EZZF financuje pouze intervence prováděné v souladu s unijními předpisy v rámci společné organizace zemědělských trhů (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 24. února 2005, Řecko v. Komise, C-300/02, EU:C:2005:103, bod 32 a citovaná judikatura).
- 315 Právní úprava Evropské unie přitom ukládá členským státům dodržet lhůtu pro platbu uvedenou v článku 20 nařízení č. 501/2008 pod hrozbou finanční postih.

- 316 Zprvč z bodu 15 odůvodnění nařízení č. 883/2006, uvedeného v bodě 257 výše, vyplývá, že všechny platby provedené po lhůtách stanovených právní úpravou Evropské unie k vyplacení podpor jejich příjemcům, jejichž zpoždění není odůvodněno, se považují za neoprávněný výdaj a ten by jako takový neměl být předmětem následné úhrady ze strany Komise.
- 317 Kromě toho čl. 20 třetí pododstavec nařízení č. 501/2008 stanoví, že „[s] výjimkou případů vyšší moci má každé zpoždění ve vyplacení za následek snížení měsíční zálohy vyplácené Komisí členskému státu podle pravidel článku 9 nařízení [...] č. 883/2006“.
- 318 Konečně, bod 19 odůvodnění nařízení č. 501/2008 uvádí, že „[v]zhledem k požadavkům řádné rozpočtové správy je nezbytné stanovit peněžní postih v případě, že nebude dodržena lhůta [...] v případě zpoždění plateb členských států“.
- 319 S ohledem na výše uvedené porušuje překročení platební lhůty Italskou republikou uvedené v čl. 20 prvním pododstavci nařízení č. 501/2008 právní úpravu Evropské unie a činí výdaje nepřijatelnými, a tudíž nezpůsobilými, aniž by bylo třeba prokázat existenci újmy způsobené fondem.
- 320 Šestý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.
- 321 Jelikož žádný ze žalobních důvodů dovolávaných Italskou republikou není opodstatněný, žaloba se v plném rozsahu zamítá.

K nákladům řízení

- 322 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 323 Vzhledem k tomu, že Italská republika neměla ve věci úspěch, ponese vlastní náklady řízení, jakož i náklady řízení vynaložené Komisí.
- 324 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu nesou členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení.
- 325 Francouzská republika a Maďarsko proto ponесou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Italská republika ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.**
- 3) **Francouzská republika a Maďarsko ponесou vlastní náklady řízení.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 12. března 2019.

Podpisy.

Obsah

Právní rámec	2
Nařízení (ES) č. 320/2006	2
Nařízení (ES) č. 968/2006	6
Skutečnosti předcházející sporu	9
Napadené rozhodnutí	9
K finanční opravě týkající se výdajů vynaložených v rámci dočasného režimu restrukturalizace cukrovarnického průmyslu	9
K finanční opravě uplatněné za zpožděnou platbu zůstatku porážkových prémie týkajících se žádosti za rok 2004	11
K finanční opravě uplatněné za zpožděnou platbu některých výdajů na informační a propagační opatření na podporu zemědělských produktů	11
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	12
Právní otázky	13
K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 31 odst. 4 nařízení č. 1290/2005, práva na obhajobu a zásady kontradiktornosti, jakož i z porušení nedostatečného odůvodnění	13
K první části prvního žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 31 odst. 4 nařízení č. 1290/2005 ..	13
Ke druhé části prvního žalobního důvodu vycházející z porušení práva na obhajobu a zásady kontradiktornosti	16
Ke třetí části prvního žalobního důvodu, vycházející v podstatě z nedostatečného odůvodnění	18
Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 11 nařízení č. 885/2006, práva na účinnou procesní obranu, nařízení č. 320/2006 a č. 968/2006 a rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12)	19
K první části druhého žalobního důvodu, vycházející v podstatě z porušení článku 11 nařízení č. 885/2006 a práva na účinnou procesní obranu	19
K druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení nařízení č. 320/2006 a č. 968/2006, a rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, SFIR a další (C-187/12 až C-189/12)	21
K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady ochrany legitimního očekávání, loajální spolupráce, ne bis in idem, řádné správy, jakož i z porušení povinnosti jednat s náležitou péčí	28
K druhé části třetího žalobního důvodu vycházející z porušení zásady ne bis in idem	28
K první části třetího žalobního důvodu vycházející z porušení zásady ochrany legitimního očekávání, loajální spolupráce a řádné správy, jakož i povinnosti jednat s náležitou péčí	29

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 31 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1290/2005, čl. 11 odst. 3 druhého pododstavce, kapitoly 3 nařízení č. 885/2006, pokynů Komise stanovených v dokumentu VI/5330/97, jakož i porušení povinnosti uvést odůvodnění	32
K první části čtvrtého žalobního důvodu vycházející v podstatě z porušení povinnosti uvést odůvodnění, čl. 31 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1290/2005, čl. 11 odst. 3 druhého pododstavce a kapitoly 3 nařízení č. 885/2006, jakož i z neposouzení stanoviska smírčího orgánu	32
K druhé části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z porušení pokynů stanovených v dokumentu VI/5330/97	33
K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 9 odst. 3 nařízení č. 883/2006, zásady rovného zacházení, jakož i ze zkreslení skutkového stavu	36
K první části pátého žalobního důvodu vycházející z porušení čl. 9 odst. 3 nařízení č. 883/2006	36
K druhé části pátého žalobního důvodu vycházející z porušení zásady rovného zacházení	39
Ke třetí části pátého důvodu vycházející ze zkreslení skutkového stavu	40
Šestý žalobní důvod, vycházející z porušení článku 20 nařízení č. 501/2008, jakož i zásad legitimního očekávání a přičitatelnosti finančních oprav členským státům	41
K nákladům řízení	44